

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XI. — ŠTEV. 196
MAJ 1944

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XI. — NUM. 196
MAYO 1944

LA CONFIRMACION

que realizó para la colectividad eslovena el Excelentísimo Mons. dr. Antonio Roca el 16 de abril en la capilla del colegio en Av. del Campo 1653 (La Paternal) fué un acto muy hermoso. Con la concurrencia de unas 800 personas se realizó primero la misa y luego se administró la confirmación a 176 niños entre los cuales 86 de la colectividad eslovena, cuyos nombres figuran abajo.

La fiesta nos recordó el día, en que en nuestro país recibimos a nuestra vez el sacramento del Espíritu Santo con gran solemnidad y participación de todo el pueblo, pues la confirmación, realizada cada cinco años con motivo de la visita del obispo, era la fiesta más grande de cada parroquia.

Birmanec	Boter	Birmanec	Boter	Ricardo Novak	Agustín Gergič
Ricardo Antonič	Francisco Trebše	Flora Kaučič	Rafaela Genta	Carlos Alberto Nunciija	Juan Nunciija
María J. Azzaretti	María Nynfa Rodríguez	Inés Kaučič	Josefa Furlan	Victor Jorge Nunciija	Juan Nunciija
Nélida Angélica Bajt	Josefina Bajt	Julia Kaučič	María Plahuta	Hilda Pečenko	Slava Pečenko
Vicente Bakan	Pavlo Horvat	Norma Klinec	Anita Jasnič	Zulema María Perilli	Slava Godnič
Jorge Barber	Jesé Kerec	María Knapp	Emilia Gomboc	Diana Podgornik	Vida Podgornik
Petra Herminia Bevčič	Luisa Bevčič	Roberto Martín Kobše	José Malinšek	Elvira Podgornik	Elvira Jerkič
Carlos Bočkar	Miguel Časar	Daniel José Kogoj	Bogomir R Mozetič	Lidia Podgornik	Justina Slokar
Marta Juana Bratuš	Antonia Trampuž	Fernando Kogoj	Blas Kogoj	Ernesto Hector Rogelja	Albino Godnič
Adela Susana Brišček	Lucía Brišček	Andrés Komel	Leopoldo Petrič	Mirka María Rudež	Lucía Brišček
Ana María Brišček	Adela Černe de Luisi	Carlos Korpič	Esteban Korpič	Teresita Semenکو	Lucía Kukovič
Sonia Marta Čebulec	Dora Lach	Teresa Korpič	Irma Barber	Alfredo Simčič	Leopolda Bizjak
Olga Čotar	Antonia Vodopivec	Eduardo Lozar	Leopoldo Vodopivec	Ida Sonia Škrbec	Rodolfo Stekar
Elena Čotar	Angela Vodopivec	María Haydeé Maizen	Ana Česini	Valeria Spelar	Pavla Družina
Roberto Daneu	Máximo Kralj	Lidia Juana Marc	Ana Česini	Mirko Spik	Monsserat Frau
Luis Esteban Filo	Luis Donoša	María Milena Markič	Laura Šauli	Mario Strukelj	Alfredo Simčič
María Teresa Filo	María Frumen	María Markočič	Matilda Santos	José Stubel	Luis Kandus
Danila Gergolet	Vanda Čehovin	Francisco Mauser	Juan Mauser	Alberto Tinta	Ladislav Leš
Ema Gergolet	Dorina Lavrenčič	Juana Mauser	María Marn	Stanislav Trampuž	Stanislav Bratuž
José Andrés Gergolet	Máximo Lavrenčič	Antonia Mazzitelli	María J. Azzaretti	José Trobec	Francisco Vipavec
Emilio Germek	Manuel Cuello	Ana María Mekiš	Catalina Laki	Mario Roberto Trobec	Antonio Trobec
María Germek	Josefina Cigoj	Carlos Francisco Mekiš	Adalberto Preininger	Anselmo Turk	Stanislav Groser
Slava Godnič	Anita Okretič	Francisco José Mihelj	Walter Cotič	Luis Ušaj	Francisco Marrone
Alberto Gregorič	Emilio Lozej	Helena Mihelj	Jelka Rebek	Teresa Nélida Ušaj	Berta Ušaj
Sonia Humer	Fany Baučar	Isidoro Luis Mihelj	Luis Ušaj	Leopoldo Vodopivec	Mirko Podgornik
Juan Ivančič	Pavel Horvat	Luis Alberto Mihelj	Luis Rijavec	Mario Vodopivec	Luis Vodopivec
Eduardo Jazbic	José Mihelj	Bogomir Rudolf Mozetič	José Kogoj	Hilda Wider	María Kjuder
Justo Jug	Pedro Jug	Carmen Mučič	Josefa Nemeč	Renata Elsa Wider	María Kjuder
Víctor Ignacio Koruza	Felipe Jerič	Elsa Ana Nabergoj	Antonia Bratuž	Ricardo Zidar	José Kek

Nekaj obrazov birmancev in botrov. — Zgoraj navajamo imena vseh.

ROJAKI V BERISSU
IN LA PLATI
ste povabljeni v
NEDELJO 30. APRILA

v Berisso kjer bo
SV. MAŠA ob 11 uri,
VEČERNICE ob 16 uri.
Pel bo avežanedski zbor.
Porabite priliko za spoved
29. aprila od 16—18 ure in
30. aprila od 10—11 ure.

Cerkev je na Callao in
Montevideo.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefón 48-3361 (48-0095)

Kliči od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefón 59-6413

Reg. Prop. Intel. 155424

CERKVENI VESTNIK

30. APRILA: Maša v Berissu ob 11 uri.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za stariše Jug.

Molitve v Berissu ob 16 uri.

7. MAJA: Maša na Paternalu za Ireno Jekše ob 9.30 uri.

Pri sv. Rozi za Jožeta Čuk ob 12 uri.

Molitve na Paternalu.

14. MAJ: Maša za stariše Jakša na Avellanedi.

Pri sv. Rozi oblet. za Frančiško Hladnik.

Molitve na Paternalu.

18. MAJ: VNEBOHOD. Maša ob 12 uri pri sv. Rozi za stariše Pahor.

21. MAJ: Maša na Paternalu za stariše Antončič.

Pri sv. Rozi za stariše Jekše.

Molitve na Avellanedi.

27. MAJA: Binkoštna vigilijska — strogi post.

28. MAJ: BINKOŠTI. Maša na Avellanedi za stariše Repič.

Pri sv. Rozi za Marijo Špacapan.

Shod v Lurdesu z začetkom ob 15.30 uri v lurški votlini.

SHOD IN SEJA Bratovščine Živega R. venca bo na PATERNALU 14. maja; na AVELLANEDI 21. maja.

KRŠČENI so bili na Paternalu JUSTINO RODOLFO PAHOR; v Villi Devoto MARTA GREGORIČ.

MARIJIN MESEC

Okrog Marijinega oltarja smo se zbirali v majniku doma. Kdo ve, ali je še kje v domovini dano našim dragim, da se zberejo k molitvi in skupni pesmi! Nam pa je to dano. Namesto vseh njih in za nje vse se potrudimo ta mesec za kar najbolj številno vdeležbo pri sv. maši in pri popoldanski nedeljski šmarnični pobožnosti.

SHOD V LURDU, ki se bo vršil v nedeljo 28. maja pa naj bo višek našega majnika in naše iskrene molitve za rešitev domovine.

Ob 15.30 uri se bomo zbrali v votlini, nato bo procesija in zaključek bo v cerkvi s petimi litanijami nagovorom in nato ljudsko petje, dokler nas bo volja.

Ponesite s sebo pesmarice, da boste lahko vsi prilagali k skupnemu petju.

VNEBOHOD bo 18. maja. Je zapovedan praznik. Spominja nas Kristusovega vnebohoda in nas opozarja, da ne pozabimo, da tudi nas čaka vstajenje in večnost, ki bo dolga, neprimerno daljše kot kratko zemeljsko življenje. Slabo kupčijo bodo napravili tisti, katerim je skrb samo za to življenje, drugo pa v nemar puščajo, kot da ga ni.

BINKOŠTI

Prihod Sv. Duha bo 28. maja. Sveta maša bo na Avellanedi. Popoldne pa bo

shod v Lurdesu, katerega se boste v obilnem številu vdeležili s toplo prošnjo in molitvijo do Sv. Duha in do Kraljice majnika za naše lastne potrebe in za blagor domovine.

KRIŽEV TEDEN ali PROŠNJI DNEVI so od 15.—17. maja. Doma so bile tiste dneve prošnje procesije. Tudi sedaj in tukaj smo enako ali še bolj potrebni molitve, da ne bi v vednem delu in v vsakdanjih skrbeh pozabili na dušo ali jo zakopali v grešno življenje.

1. MAJ JE DELAVSKI PRAZNIK, v katerem naj bi vsi resno pomislili tudi na nadnaravno vrednost dela, da ne bomo stopili pred Boga prazni, brez vsakih nadnaravnih zaslug, kakor se bo premnogim zgodilo, ki nimajo nič v računu tega, da so v večnost namenjeni in da jih šele tam čaka sreča, o kateri zastoj sanjajo v življenju.

V SPOMIN PRERANO UMRLE VENCE-SLAVE NELIDE DOVŽAK se bo darovala sv. maša 25. maja ob 8 uri v cerkvi sv. Roze.

POROČKA V BERISSU

11. marca so rojaki v Berissu spremili k poročnemu oltarju VANDO BOŽEGLAV, rojena v Lokvi. Ženin HECTOR MORENO. Novoporočenca živita v Berissu, kjer je mož zaposlen.

OBLETNA MAŠA za rajno FRANČIŠKO HLADNIK bo 14. maja ob 12 uri pri sv. Rozi. Črna peta maša pa bo pri sv. Rozi 15. maja ob 9 uri.

POROČILA STA SE v Lurdu 4. marca MARIJA ARČON iz Renč ter RUDOLF MUČIČ iz Trsta.

VELIKO NOČ

smo praznovali nad vse lepo. Na cvetno nedeljo je bila dolga vrsta otrok, kateri so pristopili k božji mizi in opozirili s svojim zgledom tudi odrasle, da naj ne pozabijo na potrebo lastnih duš. Vstajenski praznik smo praznovali na obeh krajih.

NA AVELLANEDI je bila sv. maša točno ob napovedani uri. Nabita je bila kapela kakor redko. Posebno je budilo pozornost to, da je bilo več možkih kot po navadi. Sveto mašo je imel drug duhovnik, gospod Janez pa je imel nagovor in oznanila. Na veliko soboto je imel P. Kisilak cel misijon s spovedovanjem in je bilo lepo število obhajil pri naši maši.

Pevci so se na moč potrudili in so prav veliko veselje napravili rojakom, ki so prihiteli željni naše velikonočne lepe pesmi. Pevovodja Cirilu Krenu in pevcem naj bo izrečena iskrena zahvala.

NA PATERNALU je bilo že vse živo pred napovedano uro. Ko je prihitel gospod Janez, se je kar kmalu oglasila velikonočna pesem. Res se nismo zvrstili v vstajensko procesijo, kot je bila navada doma, toda ista zmagoslavna pesem, ki zemljanu vliva upanje in tolažbo tudi v najbolj bridkem trenutku, je zadonela nad nami in nam podvignila zaupanje, da ni zgubljeno trpljenje, ki nas obiskuje in da bo tudi nesrečna domovina rešena bridkosti, v katero jo je pogreznilo sovraštvo.

POPOLDANSKA MOLITEV je pa tudi bila nekaj izredno lepega. Bila je ta dan poslednja priprava na birmo, zato je prihitelo zelo mnogo ljudi. To pot so nam zapeli naši mali in imeli prvič priliko, peti litanije. Zelo nas je razveselila njihova ljubka pesem.

SPOMIN TRAGIČNE OBLETNICE

kateri je sledilo gorje naše domovine, to je spomin na 27. marec, ko je narod po teptal nečastno dunajsko pogodbo in

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Dirección: Pasco 431,

U. T. 48-3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59-6413

Suscripción anual \$ 2.—.

YUGOSLAVIA EN ESPERA DE LA INVASION

Los aliados ya se han fortificado en algunas islas de Dalmacia, que servirán de trampolín para la invasión. Mientras tanto martillean los aliados los puntos neurálgicos de ferrocarriles y carreteras en Yugoslavia.

La situación interna parece algo más clara. Últimamente trajo de allí noticias bien concretas el capitán Borislav Teodorovich, emisario de Mihailovich, quien reveló, que las noticias transmitidas por la radio no corresponden a la realidad, pues según ellas aparece Tito como el único agente de la liberación yugoslava. En realidad cuenta Tito con 25.000 hombres, mientras Mihailovich tiene bajo armas 40.000, manteniendo en reserva muchísimo más, preparados para el día, en que la invasión se haga efectiva.

En un discurso en Londres aseguró el rey Pedro II. la reorganización de la futura gran Yugoslavia como país federal y democrático, lo que hasta ahora no declaró nunca tan solemnemente nuestro soberano. En su discurso no mencionó el rey ni a Mihailovich ni a Tito. Parece que ya se está trabajando activamente en la formación de un gobierno de concentración en el cual tendrá su lugar también el grupo de Tito.

Las noticias que llegan de allí, dicen que en Liubliana, capital eslovena, reina una situación desesperante. La gente muere de hambre, pues la ciudad está aislada del país. Desde setiembre del año pasado, desde la fecha que ocuparon a Liubliana los alemanes, quedaron suprimidos todos los diarios eslovenos.

EL CASAMIENTO DEL REY YUGOSLAVO

En un ambiente de gran intimidad, sin ninguna pompa externa se realizó en Londres el casamiento del rey yugoslavo Pedro II. con la princesa griega Alexandra. Correspondiente a la gravedad de la época se celebró esta fiesta de la familia real con toda sencillez. Dicho acto pone de manifiesto la estrecha vinculación entre Yugoslavia y Grecia.

KRALJEVSKA POROKA

V najožjem krogu osebnih prijateljev se je pretekli mesec v Londonu izvršila poroka jugoslovanskega kralja Petra z grško princezino Aleksandro, staro 23 let. Brez potratnih pojedin, brez zunanjega sijaja, kakor je v skladu s težkim časom, ki ga živi naša domovina, se je izvršil ta intimni akt našega vladarja. Sicer je bila splošna želja, naj bi se to izvršilo tedaj, ko bo že srečno končano gorje sedanje vojne, toda leta so tekla in zato je Kralj Peter II. sklenil svoj zakon sedaj, brez vsakega zunanjega sijaja, upoštevaje resnost časa.

izročil krmilo vlade mlademu kralju Petru II., in obletnica Hitlerjevega navala na Jugoslavijo, 6. aprila, se je vršila s sveto mašo 26. marca pri sv. Rozi. Ob običajni vdeležbi se je vršila sveta maša ob 11 uri. Zapeli so avežanedske pevci v skladu s postnim časom in z žalno svečanostjo. O križu, na katerega je razpeta naša domovina, je bila ganljiva pesem in k Mariji je klicala naša prošnja.

VALOR DE TRABAJO

En distintas épocas el trabajo ha gozado de distinto aprecio. Hubo tiempos en que el trabajo manual fué despreciado como humillante y hubo otras épocas, en que se lo ponderaba con el aprecio que le corresponde. Hoy día, en la época de la industrialización, cuando la mayoría de la gente tiene medidas las condiciones de su vida por las horas de su trabajo, este asunto adquirió más actualidad que nunca. Es necesario pues tener claridad sobre este tema, tan importante en el orden material, social y sobrenatural.

En cierta oportunidad interrogados tres obreros acerca de qué es lo que hacían contestaron: el primero: "estoy colocando ladrillo sobre ladrillo"; el segundo dijo: "estoy ganando el pan para mi familia"; el tercero contestó: "estoy construyendo el templo de Dios" . . . ¡Qué distintos modos de encarar su ocupación! Hay gente que no ve más que la parte material del trabajo. Otros, ya más elevados, ponderan también su parte social. Pero lo más digno del hombre es lo del tercero: ver también su valor sobrenatural, ya que con el trabajo se sirve también a Dios y se gana el premio eterno, más justo y más duradero que la miseria humana.

EL PRIMERO DE MAYO es fiesta del trabajo. Desde tiempo ya están luchando los trabajadores del mundo para conseguir justo aprecio y remuneración a sus actividades. Han conseguido mucho, todavía falta algo por hacer. Pero más importante todavía es el aspecto moral del trabajo, su valor sobrenatural.

Todo lo que tenemos en el alma de fuerza y de valor, se pone en movimiento tan sólo con el trabajo que despierta los gérmenes dormidos y despliega los capullos cerrados; todo lo que puede ser una persona en dignidad y virtud, en mérito y belleza moral, es fruto del trabajo, dijo un gran pensador.

Desde los principios de la humanidad tenemos fijada la ley que no admite ninguna excepción: Con el sudor de tu frente ganarás tu pan . . . Tal fué la sentencia de Dios sobre Adán y su posteridad, de modo que el trabajo se impone como una ley obligatoria y para que no nos desorientáramos jamás, confirmó Jesucristo la ley con su propio ejemplo dedicando al trabajo toda su vida, hasta el momento de empezar sus enseñanzas redentoras.

El trabajo, que a los ojos de los paganos estaba considerado como humillante para una persona de alcurnia, recibió en el Evangelio su timbre de honor. San Pablo concertó la doctrina evangélica sobre el trabajo en su frase: "Si alguno no quiere trabajar tampoco coma" (Thes 3, 10).

Tal es pues la ley positiva que puso Dios a la humanidad. Pero aún aquellos que de la ley de Dios no hacen caso no pueden sustraerse a la evidencia de la misma. La laguna por no tener ningún movimiento se transforma en un charco de aguas podridas; el caballo al que no se le da suficiente movimiento pierde toda su fogosidad; las herramientas que no se usan se llenan de orin; los edificios que no se cuidan se agrietan y derrumban; los pueblos que se entregan al ocio y los placeres caen en la miseria y desaparecen del mapa . . .

GANARSE LA VIDA

parece el primer objeto del trabajo. Dios creador, al inspirar a sus creaturas la vida, las proveyó también con lo necesario para conservarla. Al pájaro le dió las alas, al león la fuerza, al gato la agilidad, al árbol las raíces . . .

Más que de ninguna creatura se ocupó Dios del hombre, pues además de dotarlo de un cuerpo capaz de muchísimas actividades le dió también la razón que lo constituye en dueño de todo lo creado. Con asiduo empeño de su inteligencia puede sujetar a su servicio, no sólo a los animales y plantas, sino tam-

bién los ríos, las alturas los mares y las profundidades. El hombre es rey de toda la creación, pero sólo con la condición del ejercicio constante de sus actividades materiales e intelectuales. Con esta condición le sobra el pan, puede vestirse de señor, puede gozar en las satisfacciones que recrean sus sentidos y alegrarse con la conciencia de una vida noble y de deber cumplido . . . Pero si relaja sus esfuerzos pronto se le caen los techos encima, lo anega la podredumbre y, haciéndose esclavo de sus instintos bestiales, se degrada más que ningún animal.

UN REMEDIO MORAL

El trabajo tiene también otra misión; es una necesidad para el hombre en cuanto ser social, puesto que el hombre tiene, además del estómago, el corazón, y, además de la obligación social para con su propia familia, tiene necesidad del trabajo por sus propios sentimientos mismos. No hay necesidad de demostrar este hecho pues la vida misma lo comprueba sobradamente ya que, entre la gente que vive en una abundancia material absoluta, hay personas que arrastran su existencia anegadas en interminables angustias. ¿Cual es el remedio contra este mal? Bien sabido es: el trabajo.

Natural es la angustia del pobre y del necesitado, pero una vez asegurada la existencia material, ya no hay razón para desesperarse. Queda la sensación de bienestar que da el trabajo, hecho con verdadero cariño. Pronto podremos comprobar que todo trabajo es como semilla fértil, que brota, crece y fructifica, al parecer, de si misma. Las personas que se entregan con tal cariño a su tarea ni se aburren, ni fastidian a los demás. Bien comprobado está que los causantes de disgustos, de enemistades y odios son personas amargadas en su inactividad. El mejor remedio contra la melancolía, celos, desconfianzas y toda clase de vicios sociales es una actividad bien intensa, que no dé lugar a divagaciones sentimentales.

Que el ocio es padre de todos los vicios es demasiado cierto. Si uno cuando joven, no adquiere la costumbre de hacer con gusto lo que cuesta y cumplir sereno un serio deber, lamentablemente gemirá para toda su vida en la esclavitud de sus deseos y de sus caprichos. Enorme es la importancia del trabajo como factor de educación de la juventud. Sólo la religión con sus horizontes sobrenaturales tiene semejante importancia para la formación de la niñez. La corrupción de la chiquilina actual se debe, principalmente, al descuido de estos dos factores.

El trabajo es entonces, base de la vida material, proporcionando el pan; es, además, un factor moral importante tanto para la educación cuanto para ahuyentar los fantasmas del ocio.

¿QUIEN LO EXPLICA?

Pero apreciando el trabajo sólo en el orden material tropezamos con dificultades insalvables. ¿Quién nos puede dar una medida justa para valorizar el trabajo? Tomando por base del valor del mismo el esfuerzo físico que aporta la persona, tropezamos con infinita desigualdad en los frutos del trabajo; poniendo como medida el resultado del mismo chocamos con igual discrepancia. Una sola cosa encontramos fija en medio de irreconciliables divergencias: que todos quisieran trabajar poco y ganar mucho; que a todos les parece poco lo que ganan . . . y quisieran ganar más. ¿Y cómo remediar las injusticias bien evidentes? Que hay gente que trabaja bien poco y gana sumas fabulosas, y hay otros que ganan apenas un pedazo de pan y trabajan sin medida ni de esfuerzo ni de tiempo . . .

Otra cosa más desconcierta a los que miden al hombre sólo con las medidas materiales: la eficacia del trabajo humano. Cuantas veces se siembra y la cosecha — se la lleva un contratiempo. ¡Todo el trabajo perdido! Con increíbles esfuerzos del cerebro y de los brazos se construyen barcos que van a parar en el fondo del mar. Generación tras generación aporta sus esfuerzos en la construcción de majestuosos edificios, de artísticos monumentos, de suntuosos santuarios, de ciudades soberbias . . . Un terremoto, un huracán un bombardeo aéreo, y todo el trabajo queda pulverizado . . .

Los materialistas no pueden hacer comprender al pobre mártir de su trabajo con qué derecho vive holgado su patrón. Cómo pueden consolar al desgraciado que ve perdido su trabajo de todo un año; al que apenas salvó su vida de bajo las ruinas de su casita; al que se ve víctima de algún estafador descarado despojado de sus modestos ahorros . . .

Sólo la religión, que mira las cosas con las perspectivas eternas salva satisfactoriamente al trabajo su valor colocándolo en el

ORDEN SOBRENATURAL

He aquí su explicación: La breve vida en la tierra es tiempo de prueba, día de trabajo, durante el cual cada uno debe poner en actividad todos los dones que recibió de su Creador, empleándolos en un fiel cumplimiento de sus deberes para consigo mismo, con el prójimo y con Dios y luego, con la muerte, termina la tarea y se recibe el premio.

NADA IMPORTA LA CALIDAD DEL TRABAJO.

La misma suerte corre lo que hace un lustrador de zapatos que un profesor de la Universidad: tiene que ser repetido eternamente . . . Los zapatos pronto reclaman otro par y los estudiantes, ni bien salen de las aulas, suelen olvidar la lección recibida . . . Es cierto que se lleva una remuneración incomparablemente mejor el gerente que el peón de una empresa, pero al fin y al cabo vive quizás más feliz el peón en su miseria, si es noble de corazón, que el director de la empresa, a quien todos los miles no sirven más que para fomentar los vicios. ¡No importa pues si el trabajo es humilde y poco rentado!

Bajo el aspecto de la eternidad que nos espera al abandonar no terminadas las tareas de aquí abajo, se verá el verdadero valor del trabajo cumplido y allí, más de uno que trataba con desprecio al humilde y al pobre, comprenderá las ocho bienaventuranzas del Evangelio, dándose cuenta de que lo que los mundanos ponderan no es más que una miserable vanidad, unos globitos multicolores, pompas de jabón . . . Allí reconocerán: nos hemos equivocado.

TAMPOCO IMPORTA LA CANTIDAD DEL TRABAJO.

Hay personas que no se dan jamás descanso. Adelante y siempre adelante, de día y de noche, de feria y de fiesta . . . Son admirables quizás en su actividad incansable y también en los resultados conseguidos. Pero, aunque es cierto lo que dice el Espíritu Santo: el hombre nació para la labor como el pájaro para volar, el trabajo en si no es la finalidad de nuestra existencia en este mundo. Bien lo explicó Jesús con el ejemplo del rico Epulón y del pobre Lázaro, pues el pobre, que seguramente en su enfermedad bien poco pudo hacer, recibió la dicha eterna por premio mientras que al ricachón lo encontramos en las llamas del infierno. No hemos nacido para dejar detrás de nosotros grandes monumentos que rascan el cielo; pues el valor material

del trabajo es muy poco duradero. Lo que realmente da al trabajo su valor es

LA INTENCION QUE LO INSPIRA.

Hemos recibido cada uno los talentos determinados unos más otros menos, para hacerles productivos conforme con las normas establecidas por Dios que nos dió la vida y los dones.

Somos obreros de Dios en la grandiosa empresa del universo en la cual se trata de dar gloria a Él, de hacer bien al prójimo y dominar bien a nosotros mismos. No para trabajar cada cual por su cuenta, sino para cumplir con la voluntad del patrón que es Dios. No se trata pues, de reunir riquezas para si y su familia, que resultan trabas a una vida virtuosa o motivo de injusticia para con el prójimo . . . Somos peones de Dios y hermanos entre nosotros mismos, hijos del Padre común.

Cumplir con su deber de cristiano, de padre, de madre, de hijo, de estudiante, de empleado de sirviente, de lustrador, de gerente, de patrón . . . Depositar en su cumplimiento todo su cariño y todo su esfuerzo, siempre teniendo en cuenta que Dios nos observa y que conforme con nuestra exactitud nos dará el premio, ésta es la única base de valor del trabajo, pues por eso hemos nacido.

Del enfermo que se pasa su vida en el lecho de dolor, no pedirá Dios más que el ejemplo de paciencia, de resignación a Su voluntad y de humilde gratitud para con los que lo atienden.

Mucho más pedirá de quién goza de plena salud, pues las fuerzas físicas y morales tienen que ser productivas para propio provecho material y espiritual, para el bien del prójimo y para gloria de Dios. Depositando pues los talentos en tal esfuerzo el trabajo, aunque materialmente resulte estéril por causas ajenas a su voluntad, de Dios recibirá premio no por lo que hizo, sino por que fué fiel en su deber.

Más todavía reclamará Dios a aquellos que han recibido mayores talentos intelectuales o bienes materiales. He aquí la palabra amenazadora de Jesús, dirigida a aquella clase que muchos la consideran privilegiada: En verdad, en verdad os digo, que será más fácil que pase un camello por el ojo de una aguja y no un rico por las puertas del cielo . . .

¡No es pues por las apariencias humanas que será medido el premio de cada uno! Así habrá allí alguna sirvienta más arriba que su patrona, más de un peón sobrepuesto a su capataz; el despreciado de este mundo será muy ensalzado y el orgulloso miserablemente humillado . . .

EL HOMBRE NACIO PARA TRABAJAR

esta es una ley absoluta. Los que no pueden trabajar físicamente por falta de salud, cumplen su misión con el sufrimiento resignado, que puede ser una bendición enorme para la salvación de otras almas.

Los que necesitan el trabajo para su mantenimiento, que se afanan por adquirir también el mérito sobrenatural de sus esfuerzos, santificando su trabajo con oración y tengan bien en cuenta, que solo Dios es premiador justo, y no se amarguen la vida por verse defraudados con un pago miserable. Haciendo lo que pueden por remediar la injusticia sufrida entreguen lo demás a Dios que en la eternidad dará justa recompensa, a los que le servían fielmente en la vida, por todo lo que han debido sufrir en el mundo.

Aquellos que viven en abundancia, sin necesidad del trabajo para su sostenimiento físico son los que más peligro corren de perder la verdadera dicha para la cual hemos sido creados, pues para ellos es muy

Un grupo de los confirmados.

Al Excelentísimo Mons. Dr. Antonio Roca, que administró la Confirmación, saludó la niña Ida Pečenko con las siguientes palabras:

Excelentísimo Señor Obispo:

En nombre de los que serán confirmados y de los presentes saludo a Vuestra Excelencia con todo respeto, y en este momento tan solemne para nuestras almas, permitidme daros gracias, Excelentísimo Señor Obispo, por la molestia que os habéis tomado de venir hasta nosotros, para administrarnos el Sacramento de la Santa Confirmación; donde profesaremos ser fieles soldados de Cristo.

Muchas gracias Excelencia, gracias por Vuestra bondad, gracias por el bien que haréis a cada uno de nosotros y que realiceis en cada momento y en cada hora.

Y, cuando ya en Vuestro retiro particular, recordéis esta pequeña manifestación Eslovena, dignaos Excelencia bendecir nuestros corazones, junto con los de nuestros padres y su querida patria para que como hijos de la gran Argentina cuidemos de su Fé y tradiciones religiosas.

grande la tentación de fabricarse su cielo en la tierra, con lo cual renuncian a la dicha de más allá.

Para ellos especialmente vale la parábola de los talentos, con la cual explicó Jesús el deber del trabajo. Dando un galardón grande a los dos que han negociado bien condenó duramente a quién, en su pereza, no quiso trabajar con lo que se le confió, devolviendo su talento sin ningún incremento.

A quien recibió mucho, mucho se le pedirá, quien recibió poco poco se le reclamará, pero todos tenemos que dar un fruto digno de los talentos recibidos.

¡AY DE LOS RICOS!

fué cuatro veces repetido por Jesús, para hacer comprender al pobre que la pobreza no es desgracia; para hacer entender al rico el gran peligro en el cual se encuentra su alma. La vida no es para divertirse, sino para concentrar todos sus esfuerzos en las obras de apostolado y de caridad. De las manos de ellos pedirá Dios no sólo los frutos materiales de las riquezas sino también las almas y vidas de los pobres. Con la maldición de Jesús a la higuera estéril están maldecidas todas aquellas personas que, pudiéndolo, no se empeñan sinceramente y con verdadero cariño en la enseñanza del catecismo, en la atención de los enfermos, en la ayuda a los pobres e ignorantes. Para nada les servirán las vanidades mundanas, pues no son más que el follaje de aquella higuera estéril, que por tener mucho follaje y ninguna fruto fué maldecida.

BIRMA JE BILA

Pač eden najlepših spominov naše mladosti je dan svete birme, ko smo med veličastno svečanostjo pritrkajočih zvonov, med šumnim vrvenjem semnja na trgu pred cerkvijo in med tisočglavo množico stopali skozi slavnostne mlaje ob strani botra v cerkev, kjer smo prvič videli častitljivo postavo naslednika apostolov, škofa z veliko kapo na glavi in s srebrno krivo palico v roki.

Morda je bil to dr. Anton Bonaventura Jeglič, knez in škof ljubljanski, morda je bil to dr. Franc Borgia Sedej, nadškof griški ali dr. Andrej Karlin, škof tržaški... Možje svetega in svetlega spomina so, kateri so nam ostali simbol vere, katero smo sprejeli od prednikov in slovenskega jezika, katero smo v šoli teh naših velikih mož vzljubili.

Te spomine smo si obnavljali v nedeljo 16. aprila, ko se je šumna množica zbirala na Av. del Campo.

Krasno je bila okrašena kapela za ta lepi dan z rožami nedolžnosti, ki jo oznanja "bela nedelja" in žarečimi rdečimi cvetovi, ki oznanjajo ogenj Svetega Duha, kateri naj obnovi v nas vero in ki naj podeli birmancem sedmere darove, da bodo mogli stanovitno vztrajati v veri, če tudi pridejo čez svet še bolj neverni časi, kajti v tem je zasluga vere in k temu nas sveti Duh podpira, da bi ostali v veri stanovitni, tudi če bi morali radi nje trpeti zaničevanje in preganjanje.

Šest strežnikov je z zglednim obnašanjem vršilo angeljsko službo med sveto mašo. Do zadnjega koticčka se je napolnila kapela, ko se je oglasila prelepa pesem, pesem veliko-nočnega zmagoslavja in naše hvaležnosti do Boga, da moremo v tem težkem času, ko je doma prepovedana slovenska pesem in beseda, mi v daljni deželi slaviti tako lepe praznike.

Evangelij nas je spomnil svete dolžnosti, s katero mora vsak veren kristjan čuvati nedolžnost, če hoče očuvati v sebi podobo božjo in postati vr eden večne sreče. V sedanjem poživljenem času, ko se išče povsod samo naslada, ko je vsepovsodi na prodaj golota, tako v tisku kot na filmu in na odru, tako v pohujšljivih zbirališčih, na cesti in plesiščih, koder ničvredne ženske prodajajo svoje izprideno meso in

La intención con la cual se cumple el trabajo, el empeño que en él se deposita, el sacrificio que nos cuesta, la caridad que en él nos impulsa, el desinterés que lo ennoblece el genio con el cual se cumple estos son los factores que determinan el justo valor del trabajo, y Dios es quien le dará justo premio, pero sólo a aquellos que cumplen con su deber ofreciéndolo a Dios animados con verdadera fe, esperanza y caridad.

Aquellos que trabajan solo pensando en su ganancia material en el premio del patrón terreno, en los gustos que se darán con la plata ganada, en la fama que conquistarán con sus obras... a todos aquellos contesta Jesús, que ya no han de esperar nada en la eternidad "pues ya han recibido su recompensa": ya que sólo trabajaban para la gente y para esta vida, de ellos y de aquella ya sacaron su premio. Dios no les debe nada.

Comprometido está Dios con todos aquellos que cumplen sus deberes materiales y morales con las miras hacia la eternidad. Proporciona inagotables consuelos a los que sufren; consuela a los que lloran por las injusticias sociales; inspírales siempre nuevo valor para no doblegarse bajo el peso de la vida.

Sobre todos los consuelos y esperanzas empero brilla la solemne palabra de Jesús preparada para el extremo momento de nuestra existencia: Ven siervo bueno y fiel, pues por haber sido fiel en lo pequeño, serás constituido sobre lo grande; entra en la alegría de tu señor.

¡PARA LAS JOVENES! La Asamblea de las jóvenes de la ACA os llama en los días de 8—14 de Mayo. El acto más solemne se realizará el 14 de Mayo a las 9h en El Salvador (Callao y Tucumán).

KRALJICA MAJA

Lep vrtec si ogradil je,
s cveticami posadil je
sam sveti Duh.
Ta vrt, Marija, Ti, Kraljica, si,
ki dala si nam Detece,
najdražji nad zaklade vse,
preljubega nam Jezusa.

Pšenica v njivici zlati
in uživamo jo v hostiji,
nebeški Kruh!
O božja Mati, Ti ta njiva si,
rodila si nam Detece,
ki hrani duše naše vse,
preljubega nam Jezusa.

Na trti vino nam zori
in v zlati kupici kipi
preveta Kri!
Marija Mati, Ti ta trta si,
v naročju nosiš Detece,
ki nas s krvjó napaja vse,
preljubega nam Jezusa.

Zdaj, maja, zpet zaljšali
oltarje bomo s cvetkami,
Marija, Ti:

vse šmarnice, vse lepe rožice
zate, Kraljica, naj cvete
ki si rodila Detece,
preljubega nam Jezusa. D. D.

El mes de Mayo, allende
del mar mes de María, de-
dicaremos también aquí a
la devoción de nuestra Ma-
dre Celestial.

El acto culminante será
el día 28 de Mayo en Lour-
des con una solemne proce-
sión y cantos que termina-
ron en el Santuario con un
sermón y oraciones para la
paz del mundo.

Invitamos a todos nues-
tros amigos y conocidos
para que concurran a dicho
acto.

Aquí vemos el cuadro de
Nra. Señora de Monte
Santo, a la cual dirige con-
fiado el pueblo esloveno
sus súplicas desde hace
cuatro siglos, necesitando
su ayuda hoy más que
nunca.

Prihajajte pridno ta mesec k službi božji, ki nas bo spo-
minjala lepega Marijinega meseca. — V Lurdu se bo
vršil vsakoletni shod 28 maja, začetek ob 15.30 v votlini.

pohotni možki pasejo svoje oči, kjer človek maliči v sebi
božjo podobo in se meče v živalske poželjivosti... Danes
je treba na ves glas kričati temu svetu, da naj čuva nedolž-
nost, naj jo čuva vsak sebi, naj jo čuvajo vzgojitelji in stariši
svojim manjšim in naj obvarujejo mladino pred pohujšanjem,
ki pahne v nesrečo toliko družin, ki oropa zdravja in srčnega
miru mladenke in mladeniče, ki pogreznjeni v nečednosti
spolnosti, zgube nedolžnost in mir srca in postanejo nezmožni,
da bi osrečevali druge.

Neverni Tomaž o katerem govori ta dan evangelij, pa
opozarja na nevero. Ni treba, da smo lahkoverni. Gospod
Jezus nam je hotel trdno dokazati, da je resnično vstal in
nihče ne more osporavati te velike resnice. Prav tako pa se
nihče ne bo mogel izmakniti temu, da bo tudi on vstal, čeprav
bi kdo raje — ne vstal... tisti, kateri bodo vstali v svojo
sramoto. Kdor je bil v življenju zvest Gospodu in njegovi
postavi, kdor se ni sramoval vere in jo je zvesto in pred vse-
mi izpričal in zanjo tudi kaj žrtvoval, ga čaka vstajenje v
slavi. Kdor pa je za kratkotrajne naslade svoje poželjivosti ali
za posvetne dobičke in razveseljevanja izdajal Boga, se sra-
moval svoje vere, se valjal v nečednostih ter stregel le svo-
jemu telesu, dušo pa zanemaril... tisti bi seveda raje, da
bi ne bilo ne vstajenja ne večnega življenja... Toda ne bo se
mu izmaknil!

Sredi nevernega in pohujšanega sveta moramo vztraja-
ti zvesti Bogu in k temu nas podpira Sveti Duh z milostjo,
katero podeli pri birmi vsem, katerim je kaj do vere, kateri
so res pripravljeni ustrajati tudi v uri preskušnje...

Ko je bila maša končana smo se postavili v red in že je
prihitel auto s prevzvišenim, katerega je z izbranimi bese-
dami nagovorila Ida Pečenkova v imenu vseh birmancev in
zbranega naroda in mu v znak naše ljubezni in vdanosti do
vere in cerkve izročila šopek cvetja.

V dolgih vrstah so stali birmanci in spoštljivo in v vzor-
nem redu čakali vrste, ko se približa častiljeva postava božje-
ga namestnika, škofa, katerega visoka oblast je označena s
škofovsko kapo in s krivo palico.

176 je bilo vseh birmancev, velikih in malih. Naših je
bilo 85, drugi pa so bili iz zavoda sester na Av. del Campo.

Med tem pa so pevci neumorno nadaljevali z najlepšimi
pesmicami iz njihove bogate zbirke. Zares so se potrudili in
zaslužili in tudi želi priznanje zbranih. Marsikatero oko je
bilo rosno ob topli pesmi, saj so minila že leta, ko je ta in
oni poslednjič slišal slovensko petje.

Tako gospodu Jekšetu, kakor pevcem, ki so se potrudili
z vajami in tako lepo povzdignili slovesnost tega dne, naj
bo izrečena zahvala od vseh, ki so bili tako polni pohvalnih
besed. Sveti Duh pa naj bo plačnik!

Po končani slovesnosti smo stopili na dvorišče, kjer smo
vzeli nekaj fotografij in razdelili birmancem spominske po-
dobice.

Kdor je še ni dobil, naj se prijavi. Prelepa podobica,
spomin svete birme, bo ob enem tudi izkazilo prejetega
zakramenta.

K koncu naj bo izrečena topla zahvala vsem rojakom,
ki ste se izkazali s tako vzornim obnašanjem, da so bili drugi
kar začudeni, ker po navadi je obnašanje vse kaj drugega kot
vzorno, med tem, ko je bila ta naša lepa slovesnost vkljub
veliki množici vzor reda.

Posebno zahvalo pa je treba dati tudi našim častitim
sestram, ki so imele na skrbi vso zunanjo organizacijo bir-
manske slovesnosti in je bila največ njihova zasluga, da je
bilo vse tako vzorno.

Nadvse prijetno pa nam je delo tudi ljubeznjivo delo
prevzvišenega mons. dr. Antona Roca, ki je s preprosto
besedo ganil srca in z očetovsko roko nato vršil svoje pastir-
sko službo.

Nikoli pa ne moremo biti dovolj hvaležni častitim se-
stram na Av. del Campo, katere nam dajo na razpolago svo-
jo kapelo za naše slovesnosti in nam jo tudi tako lepo okrase.

Pri birmanski slovesnosti sta pomagala župnik od sv.
Roka in od očetov Kamilov P. Manuel, katerima tudi izre-
kam javno zahvalo za njuno ljubeznjivo pomoč.

*

Popoldne se ni vršila nikaka posebna slovesnost, pač
pa so povabljeni vsi birmanci, botri in njihovi stariši in bliž-
nji, da se vdeleže lepe domače slovesnosti, katero bomo imeli
na Cirilovo nedeljo. Ob tisti priliki bomo priredili čajanko
z zabavnim programom in ob tisti priliki bomo tudi vpisali
birmo v ono knjižico, katero so dobili stariši pri poroki. V
tisti knjižici je namreč mesto pod vpisanim krstom za vpis
sv. birme. Tisti dan ali pa tudi ob drugi priliki se lahko tisto
zapiše.

Ob enem pa prosim, da bi vsak imel na skrbi tisto lepo
družabno slovesnost že sedaj in tako vsak nekaj doprinesel,
da ne bomo imeli praznih miz na Cirilovo nedeljo.

Janez Hladnik

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Pa kdo bo podnevi spal! Le za trenutek sem zatislil oči, pa že sem spet našel samega sebe. Zaspanost sem vedno preganjal pri sebi in pri drugih, kajti čas, vselej izgubljen; zaspanci pa tudi drugače niso kdo ki ga človek prespi več kot za resnično potrebo, je za ve kaj za življenje. Doma so nam vedno povedali kak pregovor, ki je bičal zaspanost in lenobo:

Kdor dolgo leži, kosilo zamudi... Kdor zgodaj vstaja, mu kruha ostaja... Lenuh pravi: zunaj je lev... zato ne gane iz hiše... Lenuh zvečer cep pritiska... Lenega čaka strgan rokav, palca beraška, prazen bokal... Lenega dan straši... Pa vendar pravi tudi pregovor: spanec je boljši kakor žganec... pa to velja za bolnika, tako sem presodil med tem, ko sem vgriznil sočno hruško in bi si tudi žgance privoščil, — če bi jih imel.

Res pa je to, da je marljivost odlična vrlina slovenskega naroda, in da smo radi zgodaj vstajali, ker človek več pridobi s tem, da lovi dan zjutraj in ne zvečer. Zato so naši fantje in dekleta, ko so prihajali v Argentino, tako hitro našli dobro delo in je bilo vedno vprašanje po naših služkinjah, ker so dobile sloves, da so marljive in snažne. Zgodaj so vstajale doma in nikdar jim niso puščali časa za lenarjenje, zato je dobila vsaka še dvoje oči več, da je opazila vsak nered in tretjo roko za spretno delo. Dvomim, da bodo take tudi slovenske hčere in da bodo enako uporabni slovenski sinovi rojeni na tukajšnji zemlji, kjer se tako radi razvadijo, da ne vedo niti kdaj je prava ura za spanje niti čas za delo. Ko pride ura, da že kliče delo, se še enkrat obrne v steno in zadremlje dalje... Tako razvajenim gospodičim in gospodičnam je pač mnogo na tem, da bi imeli dobro plačo, malo pa jih briga, da bi svoje delo skrbno izvršili in tako nastopi v vsem javnem življenju nered... Pa, kaj bi modroval... Moje misli so splavale skozi okno.

Vlak je brzel skozi razkošno pokrajino. Druga leta je ob tem času (6. jan.) neizprosna suša žgala prostrane poljane in je drevje venelo v žgoči poldanski vročini. Letos pa se je bohotno polje smejalo radostno, oznanujoč obilno košnjo in žetev. Tam na desni je stremel v vis čez ombuje zvonik sv. Lovrenca, ki ostane kilometer proč. Malo dalje tja vidiš mogočne silose in režeče žerjave, ki stezajo svoje vratove iznad reke, kjer je "Puerto San Martín". Dimnik velike petrolejske rafinerije vsiplje sajasti dim... Toda kmalu je vse to za nami in le plodno polje in drevesne skupine, med katerimi se skrivajo človeška selišča polze mimo nas.

Grelo je, da je bilo kaj. Železne strehe so se razbelile, potniki pa smo bili kot vreli lonci. Kdo se ne bi potil pri 40° vročine! Tam nekje proti severu so se pričeli gnesti oblaki. Pa sem si zasanjal, kako prijetno bi bilo, če bi se sedajle vlila hladna ploha. Toda megle se za take sanjarije niso nič zmenile in sonce tudi ne. Tudi prav! Saj sem s tem že v naprej računal. Davno že vem, da je na vožnji vročina in prah v tej deželi običajen spremljevalec. Zato se nisem pridružil tistim, kateri so obupno tožili, da ne zmorejo več. Sosed v sosednem oddelku je pričel drdrati s pisalnim strojem. Na, sem si mislil; to je pa človek in pol, da celo na drvečem vlaku in v taki vročini vrši svoje delo. Zakaj ne bi tudi jaz izrabil te ure, ki bodo šle v zgubo! Vzel sem torej tudi jaz pisanje v roke. Moral sem napisati nekaj pisem in še nekatere druge stvari in kar urno mi je šlo delo od rok. Res je moja pisava postala še bolj vegasta kot je drugače, ker se mi je podloga neusmiljeno tresla, kajti proti koncu vlaka, kjer je bil

moj voz, je tresenje vse bolj občutljivo kot v prednjih vozovih, toda šlo pa je. Malo naj se pa tudi potrudil kdor bo bral, kakor jaz, ko sem med vožnjo pisal.

Ko sem delo izvršil, sem si pa želel videti onega soseda, ki je še vedno besno drdral s pisalnim strojem. Imel je odprta vrata kabine. Postal sem na hodniku in ko me je opazil, se je prijel za čelo in vzdihnil: "yo muero"....

Čudno, sem pomislil. Sredi takega marljivega dela, pa misli fant na smrt! Pa kmalu mi je sopotnik pojasnil, da ga od neznosne vročine glava tako boli, da se mu bo zmešalo. Menil je, da ga bo med pisanjem minilo, pa je še slabše.

Jaz sem tudi čutil vročino in je teklo od mene kot od mokre cunje, toda glava me ni bolela in tudi žejen nisem bil kar nič. Sočna hruška je bila več vredna kot sladoledi, pijače, genijoli in aspirini, s katerimi so si drugi potniki skušali upostaviti ravnotežje. Šele tedaj, ko sem videl obup sopotnikov, sem uvidel, da mora biti dnevna vročina res nekaj izrednega in je menda tudi bil tisti dan najbolj vroč v letu.

Jojmene, jojmene, je tožil strti sosed.

Ali prvič potujete danes po tej poti? sem vprašal.

Kaj še! Neštetokrat že sem potoval, a najraje grem s "celofanom", (tako imenujejo brzi vlak, ki gre dvakrat tedensko, ki se skoraj nič ne ustavi in ima v vozovih hladilne naprave in okna hermetično zaprta, da ne more notri prah).

Torej tudi prah je nadloga po tej deželi?

Pa še kakšna, mi je razlagal. Človeka bi zadušilo. Sama sreča, da je letos toliko dežja in zato danes ni prahu.

POGLAVJE O SREČI IN ZDRAVJU...

Torej vendarle imamo tudi danes nekaj dobrega, sem pripomnil.

Začudeno me je pogledal.

Seve! Sem nadaljeval. Vroče je res, pa vsaj prahu ni. Kaj pa če bi pri tej vročini še prah vdiral skozi okna in bi ne mogli imeti niti nič prepaha.

Imate prav. Nato pa res nisem pomislil, da bi bilo lahko še slabše, se je zamislil fant in ko sva nato pogovor nadaljevala, je čez čas povedal, da ga že ne boli več glava.

Kaj naravna stvar to, kajti preje je fant imel samo eno v mislih: da je vročina neznosna. Ko je pa vzel v predvarke tudi to, da bi bilo še mnogo bolj nevšečno, če bi imeli še drugo nadlogo, še dušeci prah, se je pa kar sprijaznil z vročim dnevom...

Oni dan sem se razgovarjal z možem, ki je bil ves obupan ker "tako malo zasluži", da ni mogoče živeti. Le kako naj živi s 5 \$ na dan on in njegova družina. Saj je še njegov sosed, ki služi 300 \$ na mesec, gotovih in čistih, brez odbitka, še on toži, da so časi slabi...

Tako je mož modroval, jaz sem pa kmalu dognal, da je njegova bolečina najbolj v tem, ker vidi soseda, ki služi več od njega. Seveda sem mu dal prav v tem, kar je prav imel, toda enega ni razumel do tiste ure: da mora človek gledati pod lastne noge, da vidi, kam stopa in ne v zvezde, ker bo sicer prav gotovo kmalu obležal v jarku. Dopovedal sem mu, da je tudi takih, ki še manj zaslužijo kot on in vendar mirno in zadovoljno žive.

To je ravno tisto, je tarnal mož, česar jaz ne razumem. Saj ni mogoče, da bi bil človek v taki revščini zadovoljen.

In vendar je res to, da je več zadovoljnih ljudi med skromnimi kot med bogatimi. To pa zato, ker

razumen človek ne gleda navzgor z zavidanjem k tistim, kateri imajo več, ki služijo več kot on, temveč pomisli, da je tudi takih premnogo, ki so na slabšem. Tako sprevidi, da ima za marsikaj biti hvaležen in tako se zadovolji.

Tudi med nami je takih negodnikov, kateri svojim znancem in prijateljem grene življenje s tem, da jih "pomilujejo" v njihovi nesreči in revščini; ali se hvaležijo, in pri tem dostikrat tudi lažejo, koliko sami zaslužijo. . . Neštetokrat se zgodi, da s takim govorenjem zastrupijo družinski mir sorojaku, budeč mu nesmiselne želje. Kolikokrat že sem zvedel, kako je na tak način kdo napolnil glavo neizkušeni ženi sorojaka in ubogi mož je imel nato pekel pri hiši, ko je moral poslušati vedne zbadljivke, kako da "oni" in "tisti drugi" zasluži pol več kot on. . .

Seveda je vsakemu dolžnost, da skrbi, kako si pomagati k boljšemu kruhu, toda če ne doseže zaželjenega uspeha, naj nikar obupano ne razmišlja o tistih, katerim se bolje godi, temveč naj se spomni tistih, katerim je slabše kot njemu, pa bo videl, kako kmalu bo mir in zadovoljnost v njegovem srcu in njegovi družini.

Prav tega sem se spomnil v razgovoru s sopotnikom, ki ga je kar kmalu minil glavobol, ko je z veseljem spoznal, kako velika ugodnost nam je na tem vročem potu dana s tem, da ni nadležnega prahu.

To je pač stara zgodba človeškega áivljenja, da sta sreča in zdravje v zelo veliki meri odvisna od tega, če človek zna odganjati nepotrebne in prazne želje in če zna ali ne hvaležno oceniti in sprejeti to kar mu pride v njegov delež dobrega.

Zato je mogoče, da bogatin trepeče pred bodočnostjo, sircmak pa si zadovoljno popeva med skromnim delom. Zato je mogoče, da je mati vsa srečna sredi brezkončnih opravkov, katere ji dajo njeni otroci in mož; razvajena gosposka sitnica, ki je vsa obdana od služabništva, pa vedno nergá zagrenjena z nezadovoljnostjo. Nevarno bolni često kmalu zmaga svojo bolezen, ker je njegov optimizem bolj izdatno sredstvo kot vse žabve in zdravila; malodušen nergač pa nosi v sebi vse bolezni, o katerih je kdaj kaj slišal in mu ne pomagajo ne zdravila ne toplice, ne masaže ne diete. Ključ človekovega zdravja in sreče je v njegovem pametnem mišljenju; njegova nesreča pa so nepotrebne želje.

Prav hvaležen mi je bil sopotnik za tak razgovor, ki mu je ozdravil glavobol.

PROTI SEVERU.

Med tem smo postajali, pa zopet rinili dalje. Bernardo Irigoyen, od koder se odcepi železnica na Santa Fe je že bil za nami. Postali smo v Rafaeli, ki je največji kraj, prijazno mestece, ki ima 40.000 prebivalcev in je pomembno gospodarsko središče v severnem delu prov. Santa Fe. Vse naokrog so prostrana žitna polja, kjer se prideluje ječmen, rž in pšenica; drugod pa so nas zvedavo gledale krave, ki so leno prežvekovale v sencu paraísa, ki je najbolj običajno drevje v tistih krajih.

Rafaelo je ustanovilo 69 italijanskih družin l. 1881. Tudi sicer je okraj Castellanos, kateremu je Rafaela glavno mesto, bil naseljen večinoma z italijanskim življem, večinoma Piemontezi.

Spet smo hiteli dalje. Ko smo prišli v Sunchales, je "sončenje" že znatno popustilo. Saj je bila že pet ura. Stopil sem malo ven, da vidim kak obraz. Spomnil sem se na rojake, ki žive ne prav daleč od tam, toda na drugi progí, katere bi tudi kaj rad obiskal, nanreč Gergoletovi, ki žive v Vignaudu pri Monterosu. Žal vlak ni tako kot je bila cesarska pošta, ki je na željo

El día de la Confirmación se reunieron las familias de los confirmados
Pri Škrbcu v Floridi

potnikov včasih tudi zavila po drugi cesti.

Ko sem se ogledal, sem med vrvečo množico opazil duhovski klobuk. Kmalu sva si podala roke. Predstavil se mi je moj novi sopotnik kot salezijanski duhovnik iz Monterosa. Še par besed smo si izmenjali in tako sem zvedel, da je on in njegova družina v tesnih zvezah z našimi rojaki Gergoleti v Vignaudu. . . Kako škoda, da so 50 km daleč! Drugega pač nisem mogel kot poslati pozdrav, ki so ga še tisti večer izročili in na katerega sem že davno dobil odgovor.

Dušeča vročina se je že umaknila prijetnemu vetriču, ki je oznanil, da je moral biti nekje dež in ko je začel dan ugašati, predno smo prišli v Ceres, smo videli na cesti luže. Res sem si preje želel, da bi nas poškopila kaka nevihta in nam ohladila razgrete vozove, toda sedaj sem bil pa še bolj vesel tega, da se je soparica izlila na oni del dežele, kajti sedaj bomo imeli prijetno noč in vožnjo brez prahu. Pravijo, da je pot od tam pa skozi Santiago del Estero navadno nekaj neznosnega radi oblaka prahu, ki ga vlak dviga.

SANTIAGO DEL ESTERO

Ceres leži na km 671 od Buenos Airesa. Je pomembno železniško mesto. Polje tam okrog je malo plodno, ker je dež kaj redka stvar. Severni del prov. Santa Fe spada že k ozemlju, ki nosi široko označbo "Čako". To so prostrane planjave redkega gozda in širne jase, imenovane "pampe", ki služijo za živinorejlo.

To leto pa so se vse tiste planjave spremenile v zelen vrt, ker je dosti dežja. Pač so prebivalci tistih krajev bili veseli letošnjega deževnega leta in z njimi tudi rastlinstvo. Samo ena skupina "prebivalcev", ki gre v mnoge milijarde, se pa za tako deževno leto nič ne zahvali: mravlje. Letos je nedvomno potonilo silno tega mrčesa, ki je največja težava tistih dežel.

Jaz sem pa bil vesel deževnega leta, ki mi je 6. januarja naklonilo prijetno hladno noč, da sem v vlaku na vožnji čez prašni Santiago vdobno zaspal in pozabil na vse nevšečnosti vožnje, o katerih so mi pravili drugi. Toda tudi mojega spanja je bilo konec, in sicer preje kot noči. Nekaj neprijetnega me je predramilo in tedaj sem se kmalu zavedel kje sem, čeprav je bila temna noč. Saj je bil tako gost oblak prahu v kabini, da sem ga kar tipal. Prižgal sem luč, katera je pa le medlo posvetila skozi rumeni oblak, ki je napolnjeval ves prostor. Tako se je kadilo, kadar smo doma mlatili ajdo.

Kmalu smo postali in bili smo na postaji Herrera. Torej Icaño je že za nami. Tam tudi žive naši rojaki, ki bi jih rad pozdravil človek, če bi mogel. Pa je bila noč in še spal sem ob 2 uri zjutraj, ko smo hiteli tam mimo. Od tam naprej je vožnja postala res mučna.

El día 7 de mayo, día del 21.º cumpleaños de la inolvidable IRENE JEKŠE se oficiará en sufragio de su alma la misa en Av. del Campo 1653, a las 9.30 h.

Luego se realizará el acto de la bendición del monumento y de las placas recordatorias en su sepulcro. Una placa es recuerdo del cariño de sus amigos, la otra es de la Sociedad "Hogar Esloveno", donde Irene fué tan ejemplarmente activa.

Están invitadas todas las conocidas, para que concurren a dicho acto.

Un recuerdo de hace un año, cuando se bendijo el estandarte. Irene Jekše está detrás del Rev. P. Gaspar Cañada.

NEPOZABNI IRENI JEKŠETOVİ

za njen rojstni dan, 7. maja, bodo poklonile njene tovarišice šopek dobrih del. Ob 9.30 bo sv. maša na Av. del Campo s skupnim svetim obhajilom mladenk.

Po sv. maši pa se bo na pokopališču vršil blagoslov spomenika in dveh spominskih plošč. Eno so poklonile dekleta, druga plošča pa je izraz spoštovanja in hvaležnosti Slovenskega doma.

Vse rojakinje in rojake vabimo, da se vdeleže sv. maše in da potem pohite na grob nepozabne Irene.

Če sem okno zaprl, je dušil zrak, če sem odprl je davil prah. Pa vseeno mi je bil prah ljubši. Tako sem vsaj zvezde lahko gledal, ki so zlatele na modrem nebu in redke lučke, ki so kdaj kdaj sinile izza skupine temne gmote, kjer med algarrobom sameva kako človeško selišče.

Ko smo prihajali proti "La Banda", ki leži 8 km vstran od Santiago del Estero, ki je glavno mesto istoimenske province, se je že začel buditi dan. Daleč tam na obzorju je segala visoko v vis temna gmota, iz katere so se kmalu odrazili obrisi visokih gorâ, ki mejé med to provinco in Catamarca.

Santiago je mesto, ki ima kakih 35.000 prebivalcev. Skozi mesto "teče" reka Rio Dulce, ali bolje rečeno, pelje struga te reke, ker se dostikrat posuši. Mesto je bilo ustanovljeno 1553 leta in je torej eno najstarejših na argentinskih tleh; saj je 20 let starejša kot Córdoba in Santa Fe. Znamenito je to mesto zlasti po slovi-tem menihu frančiškanku San Francisco Solano, ki je tamkaj zapustil ne le grob in svoje telesne ostanke, temveč tudi prelep zgled apostolskga življenja in duhovniškega dela.

Provincia Santiago del Estero meri 140.000 km² in ima blizu 400.000 prebivalcev. Severni in vzhodni del province je redko naseljen; na vzhodnem delu pa, na podnožju gorâ, kjer je vode in studencev, je našlo kruha mnogo tisoč skromnih prebivalcev.

Znamenita je postala ta deželica zlasti s toplicami Río Hondo, katere so bojda najbolj uspešne toplice proti revmatizmu in slove vsak dan bolj.

Jaz nisem videl glavnega mesta, ker stoji precej oddaljeno, pa tudi, ker je bila nižina zavita še v mrak, ko smo se pognali spet naprej proti severu.

Počasi je sonce začelo osvajati daljne vrhove ki so zablesteli v belem plašču. Presenetil me je pogled, ki me je spomnil slične podobe, ki sem jo gledal doma v ranem jutru, ko je sonce poljubilo zasneženi Triglav. Z zemljevidom v roki sem kmalu razrešil uganko in dognal, da je pred menoj mogočna Aconquija, ki se dviga 6000 m visoko in zato pač ni čudno, če je tako jasno vidna že iz dalje 150 km.

SLADKORNI NASADI.

Ko se je razlila jasna sončna luč čez vso plan, je pa upadel tudi oblak prahu, ki ga je dvigal vlak. Bilo je nekaj dežja, tako sem spoznal na cesti. Pa tudi rastlinje je postajalo vse bolj živahno. V meji ob železnici so zlatele značilne rumene rože, podobne cvetoči repi; zacveteli so slaki vseh barv od roza čez rdečo do lila in temno vijoličaste. In še nebroj drugega cvetja, kateremu ne vem ne imena ne podobe, je oznanilo, da smo prišli v novo deželo.

Zares: v spomin mi je prišla Gregorčičeva pesem: Nazaj v planinski raj! Čez vse obzorje pred menoj, tam na zapadu so žarele sončne planine v jasni zlati luči vzhajajočega sonca. Na vrhu so blestele v sončnem sne-

gu, doli v nižino pa so si oblekle plašč temnega gozda; tja do podnožja se je smejal zeleno polje sem pa tje okrašeno z drevjem in hišicami ter vasicami. Zares nikjer na argentinskih tleh nisem našel tako žive podobe ljubljanskega polja kot tedaj, ko smo brzeli proti Tucumanu, ki leži sredi gorskih velikanov na lepem prostranem polju.

Postaja za postajo so se vrstile. Komaj nekaj kilometrov smo se pognali, pa že smo spet postali. Dežela je gosto naseljena. Le kaj pridelujejo?

Kratka stebelca so v gostih šopih delala dolge re-
de, ki so tekli sedaj sporedni, sedaj spet na ven od železnice. Kmalu sem dognal, da je to sladkorni trs. V novembru porežejo stebela, ki so palice dolge po več metrov. Tista palica je vsa sladka in jo potem zdrobe in iztisnejo iz nje sladki sok, iz katerega pridejujejo sladkor. Nato spet požene trs na novo in v nekaj mesecih se trs potegne v dolgo palico. Seveda odvisno je od namakanja in od gnojenja, kako in kakšen je pridelek, ki je glavno bogastvo Tucumana.

Na levo in desno od železnice je vsa ravan zasa-
jena s trsom. Vmes so v skupinah enakolične hišice, v katerih stanujejo delavci, sem pa tja pa sega visoko v nebo skupina mogočnih tovarniških dimnikov, ki označujejo sladkorno tovarno, ki je navadno last ti-
stega, ki ima sladkorne nasade. V Tucumanu je socialni položaj kaj zapleten. Skoro vsa zemlja je namreč last deseterice bogatinov, ki imajo v svojih rokah vso sladkorno industrijo, delavcem pa plačujejo tako, da je sramota. In jih je siromakov res sram, zato še tiste revne groše mnogi kar zapijejo in se do kraja zane-
marijo. Zadnje leto je tudi tam posegla oblast vmes in je izdala postavo o delavskih plačah, toda narod, ki je slabo organiziran menda ne zna prv izkoristiti postave dane njim v resnično pomoč.

HLODE ŽAGAJO

Tako so se vrstile postaje in sladkorne tovarne. Mojo pozornost so obrnili name tudi mogočni hlodi, ka-
tere sem videl nakopičene na postajah. V bližnjih go-
rah so debeli gozdovi, ki dajejo deželi izboren les. Spet nova podoba iz davnih spominov! Dva možaka sta vlekla mogočno žago kladnico, tisto trebušasto, ki je pela samozavestno žiga-žaga... Nisem je videl take žage, odkar sem odšel od domače hiše, a tam, glej, v rosnem jutru, ki je blestelo v miljonu biserov rosnih kapelj; v ozadju tam za drevjem raste gora, spodaj zavita v zelen gozd, na vrhu pa z blestečim snežnim te-
menom... Pa še več: tam med gorami so doline iz ka-
terih vstaja megla. Tu pa tam vidiš, kako raste vsak hip siva lisa, ki se gori v višini združuje z drugimi... ka-
kork sem kdaj preje v ranem jutru, ko sem stal na vrhu Pečevja opazoval meglo, ki se je dvigala iz glo-
beli v Hrušici, ki leži med Vipavo, Postojno in Lo-
gatcem.

Zapičil sem pogled v pogorje in razbral, da je pred

Al conmemorar el tercer aniversario de la muerte de mi querida madre

FRANCISCA HLADNIK

se oficiará por el eterno descanso de su alma un funeral el 15 de Mayo a las 9 horas en la basílica de

SANTA ROSA DE LIMA (Pasco y Belgrano).

Invito a todas las personas de mi copocimiento, para que concurran apoyar mi débil oración por el descanso eterno de mi mamá y de las demás madres, que han caído víctimas de esta horrible guerra.

Tretja obletnica smrti rajne moje matere

FRANČIŠKE HLADNIK

bo v nedeljo 14. maja. Tisti dan bo sv. maša za rajno ob

12 URI V CERKVI SV. ROZE

15. MAJA OB 9 URI

pa bo črna peša obletna maša v CERKVI SV. ROZE.

Vabim cenjene rojake, da prihitite ob tej priliki k sv. maši.

NEKAJ ZA STARIŠE

Ko smo se poučili o temelju čednostne stavbe, ne kaže drugače, kakor da zavarujemo sebe in mladino pred napsprotno nevarnostjo: pred napuhom.

“Začetek vsakega greha je napuh; kdor se ga drži, bo s kletvijo napolnjen in slednjič ga bo Bog podrl.” Te besede sv. pisma dokazujejo, da je napuh res poglavitni greh, t. j. glava mnogih drugih pregreh; zato je treba ta plevel na vzgojni njivi z vso odločnostjo in vztrajnostjo zatirati. Stari Tobija se je dobro zavedal, kako strupen osat je napuh, zato je v svoji oporoki naročal mlademu Tobiju: “Moj sin, varuj se vse nečistosti in napuhu ne daj gospodovati ne v svojih mislih ne v svojih besedah; zakaj v njem (v napuhu) se je začela vsa spačenost.” In res! Angele je spravil v nesrečo napuh; prav tako naše prve starše. Eva je verjela besedam napuha, ki jih je govoril začetnik in oče laži — satan, pa je zašla v nesrečo, za njo pa Adam in z obema ves človeški rod.

Napuh nima tal pri človeku, ki ima vselej v oblasti svojo voljo. Kdor se je količkaj seznanil z načeli samovzgoje, pa si jih je tudi prisvojil, bo zavračal napuh kot znak suženjstva. Lep značaj in napuh sta si protivna, kakor sonce in tema.

Če govorimo o napuhu, ki ga hočemo zatirati že pri malih otrocih, moramo najprej vedeti, kako se pojavlja pri malih, kako pri odraslih. V katekizmu beremo tako-le označbo: “Napuhnjen je, kdor samega sebe čez mero povzdiguje in neredno hrepeni po časti in prednosti.” — Tak napuh in prevzetovanje najdemo često pri odraslih. Pri mladini opazujemo bolj

zadnjo najvišjo skupino nižja gorska vrsta, na kateri je bilo opaziti nekaj belega. Morda cerkvice ali grad... Pozneje sem videl tudi tisto od blizu. Je to 30 m visok kip Kristusov, kateri kraljuje nad vso dolino.

Tako so se menjavale slike in prizori, eden bolj domač kot drugi. Kar žal mi je bilo, da se ta lepa voznja bliža že koncu. Postali smo in spet leno pomaknili dalje. Zaškripale so vezi mostu, ki pelje čez reko Sali. Ponovne povodnji letos so most zelo omajale in sedaj je treba skrajne previdnosti, da vlak ne zgrmi v reko, ki sicer ni posebno velika, toda je most čez 200 m dolg. Umazana voda se je divje penila pod mostom in gnala dalje vsakovrstne navlake, ki jo je odnesla v poslednjem nalivu tam gori v tukumanskih gorah.

Srečno smo pripolzeli čez most, se pognali malo hitreje, zavili še na desno in obstali na postaji Tucumán. Vzel sem moje stvari in z gotovim načrtom stopal proti izhodu. Pa predno sem bil pri vratih, mi nekdo zastavi pot z voščilom “dobro jutro gospod Janez!” Bil je naš rojak Mario Batič, ki je zvest bralec naših listov in je tako zvedel za moj prihod in bil moj kažipot in spremljevalec v slavni severni prestolici v — Tucumanu.

(Nadaljevanje)

izrastke napuhnjenega mišljenja, n. pr. trmo, nepokorščino; posebno pa ničemurnost, gizdavost in šopirnost. V spremstvu napuha so pa dostikrat laž, prepir, pa tudi tatvina, nemalokrat pa celo trdovratna zmeta v verskih stvareh, krivoverstvo in nevera.

Otrok po naravi navadno ne pozna napuha, saj je še celo božji Zveličar, ko je hotel priporočiti ponižnost, postavil pred učence in druge poslušalce malega otročiča ter rekel: “Kdor se poniža, kakor ta otrok, ta je največji v nebeškem kraljestvu.” Pa je res ponižnost otroku tako prirojena, da jo more le nespretnost staršev ali vzgojiteljev prevreči v napuh.

Kako skaza-vzgojitelji pripravljajo pot napuhu? Saj je znano: Nekateri svojpot stoje pred ogledalom; včec jim je, če jih drugi hvalijo, občudujejo, če se jim laskajo; radi se mude v pogovorih o obleki, občudujejo otroka v novi obleki, ga lišpajo in gladijo, kakor modno punčko in modni vzorec.

O “lepih” oblekah bi se vpričo otrok ne smelo nikdar govoriti, ampak samo o snažnih. Snažnost naj se pač goji, zatira pa razkošnost in ničemurnost v obleki, kar smo že zgoraj omenjali. Kdaj bo prišel zopet zlati čas, ko bo zagospodarila v naših družinah lepa in plemenita preprostost! Danes se pa, žal, še šopiri napuh, ničemurnost in gizdavost, ki preesga kljub bajni draginji vse meje ter prazni žepe meščanom in deželanom.

Tudi ponos, ki ga kažejo starši zaradi obilega premoženja ali odličnejšega stališča v človeški družbi, vpliva kvarno na otroke; še slabše pa je, če roditelji na ta ali drug način netijo ta škodljivi ponos tudi v otrocih, kakor da bi otroci imeli kaj zasluge pri tem, če so starši premožni ali odličnejši od drugih.

Mladini naj se dopove, kako nespametno in nevarno je, če se kdo ponaša s telesno lepoto. Predvsem naj vsakdo sgrbi, da bo ugajal božjemu Stvarniku. Kdor hoče s svojo lepoto ugajati ljudem, si največkrat koplje samemu sebi jamo nesreče. Lepota je pač dar božji, ki ga je treba porabiti na čast božjo. Prava lepota je tista, ki se druží in ujema z notranjo. Čednost ostane — lepota preide!

Kako starši sami nete napuh, opisuje škof Šlonsšek s sledečimi primeri: “Prva šola napuha se začne pri otroku, kadar ga ošabno lišpajo, hvalijo, drugim kažejo.” — “Otroci se navadijo bahati, ako jih hvalliš, kako so lepi... , če njih obleko povzdiguješ... Otroci bodo prevzetni, če jim poveš, da so bolj bogati, bolj imenitni nego sosedni... , ako jih pred drugimi preveč hvalliš, povzdiguješ.”

KAKO POPULITI IZRASTKE NAPUHA

Z napuhom v najbližjem sorodstvu je trma. Napuh otrokov se kaže pogosto v trmastem obnašanju, s katerim hoče doseči, izsiliti, kar mu narekuje grda svojeglavnost.

Najboljše zdravilo zoper otroško trmo, naj se pokaže v jezavih potezah na obrazu, v joku, v nevšečnem otresanju z glavo, v trdovratnem molčanju ali kakorkoli, je v tem, da se vzgojitelj ne zmeni za ta “štrajk”, ampak da vse mirno prezre. Ako se takim

Las informaciones que van a continuación, proceden de un profesional yugoslavo que recientemente logró salir de su patria y refugiarse en un país neutral. Su nombre no puede revelarse, porque dejó familiares en Yugoslavia.

LOS PARTIDARIOS O PARTISANOS, de los que hoy tanto se habla, hicieron su aparición en Yugoslavia después de la invasión de Rusia por ejércitos alemanes, es decir cuando los chetniks estaban operando ya desde algunos meses contra las fuerzas de ocupación. Los iniciadores del movimiento partidario eran elementos jóvenes comunistas, en su mayoría estudiantes, carentes de experiencia política. Esta circunstancia hizo malograr sus primeras relaciones con el pueblo. En su deseo de realizar las ideas de que estaban imbuidos, esforzaron por implantar en las conservadoras aldeas yugoslavas el amor libre, trataron de efectuar el reparto de la tierra e introducir el ateísmo. Estos jóvenes no tardaron en provocar la hostilidad de los campesinos que, ayudados por algunos maestros y sacerdotes sobrevividos, y por campesinos más influyentes, organizaron la defensa de sus hogares. Y así se originaron choques sangrientos entre grupos de partidarios que querían imponer su autoridad, y los campesinos que defendían las aldeas.

Con todo las filas partidarias pronto empezaron a engrosarse con el afluir constante de elementos eterogéneos, pertenecientes a las más variadas tendencias políticas: hombres que rehuían la movilización, desertores; gente que por manos del invasor o de sus colaboradores había perdido sus hogares y sus familias; ciudadanos temerosos de ser internados, arrestados o fusilados como rehenes; nacionalistas perseguidos por los secuaces de Pavelich; y, también, ustashis croatas que comprendieron que algún día tendrán que rendir cuenta de sus acciones y pensarón que sumándose a los partidarios quizás lo-

gren escapar al merecido castigo.

Al cobrar el movimiento proporciones más vastas, su dirección pasó gradualmente a mans de hombres más expertos. Hoy la ejerce un pequeño grupo de destacados intelectuales comunistas.

LOS PROPOSITOS

Los nuevos dirigentes lograron imponer a los partidarios una disciplina muy rígida. También emplean nuevas tácticas tendientes a congraciarse con los campesinos que nada quieren saber del abandono de la propiedad privada. Ya no se insiste públicamente en la plataforma comunista. Los propósitos originarios, sin embargo, no han cambiado. Un estudiante judío, allegado a los jefes del movimiento, declaró que la tarea principal de los partidarios es, en la actualidad, la eliminación, la más completa posible, de todos aquellos elementos que podrían estorbar la creación de una gran república soviética yugoeslava. Al iniciarse el movimiento, este propósito se manifestaba abiertamente. Hoy se calla.

Toda la propaagnda partidaria está dirigida a restar autoridad a los dos hombres más influyentes que hay en Yugoslavia: el general Mihajlovich y el leader de los campesinos croatas, doctor Machek. El boletín que editan los partidarios circula en todo el país.

HAY DOS GRUPOS de fuerzas combatientes partidarias: uno formado casi exclusivamente por comunistas y dividido en "Unidades Partidarias de Choque"; el segundo grupo, que es incomparablemente más numeroso, lo constituye el "Ejército Nacional de la Liberación", formado por individuos de las más variadas tendencias, pero dirigido por jefes comunistas.

También hay dos tendencias políticas distintas en las filas partidarias: una obedece al "grupo de Bihach" que es dirigido por el doctor Ribar y desea la creación de un Estado comunista yugoslavo; la segunda es representada por el "grupo de Plitvice" que dirige el

poeta Nazor y sólo persigue la creación de una Croacia soviética.

Resulta imposible calcular la fuerza numérica de los partidarios, en la cual habría que computar, también, a las mujeres que han demostrado ser un elemento combatiente de primer orden.

EN ESLOVENIA eliminaron los "partidarios" la mayor parte de sus adversarios políticos, opositores de la ideología comunista y atea, menos en la parte de Trieste y Goricia, donde no llegaron a chocar seriamente los patriotas nacionalistas con los comunistas, por interesar a todos principalmente una cosa común: el liberarse del fascismo italiano. Al frente de todo el movimiento de liberación están en Eslovenia los partisanos.

La fuerza política más importante en la CROACIA de hoy está representada por los partidarios que son el único elemento de lucha activa en territorio croata.

El doctor Máček sigue teniendo mucha influencia, pero hay correligionarios que lo critican por no haber intervenido, en el momento oportuno, a fin de tomar en sus manos la dirección del movimiento de los partidarios, cuyas fuerzas están constituidas en gran parte por afiliados al Partido Campesino Croata.

ENTRE LOS CHETNIKS TAMBIEN HAY DOS GRUPOS

Como es sabido, los chetniks fueron los primeros en organizar la resistencia contra los invasores. Hoy ellos también están divididos en dos grupos. El más fuerte obedece al general Mihajlovich; es dueño de la situación en Servia y tiene ramificaciones también en las demás regiones del país. El segundo grupo está integrado por chetniks que combaten a los partidarios. Actúan principalmente en Hercegovina y dirigidos Jevdjevich, que, según parece, se halla ahora internado. Este grupo de chetniks encontró dos nuevos jefes en los doctores Perovich y Santich, ambos oriundos de Móstar. Estos chetniks afirman estar bajo el mando de Mihajlovich y pertene-

kljubovalcem vselej in v vsem ustreže, se bo trma čedelje bolj razpasla. Trmo je treba ubiti, ne pa gojiti. Bolj odraslega trmastega otroka kaže najprej poučiti in mu predočiti, kako grdo je, ko se ne zna nič premagati, ko si ne mara ničesar odreči. Če nič ne izda, se ne prerekaj z njim, marveč ga pusti, da svojo trmo ohladi ali prespi.

Napuh se pojavlja največkrat v nepokorščini. Kamor se zaje ta grdi plevel, je večinoma uničeno vse vzgojno delo. Zato bodi skrb vzgojiteljev, da začasa zatro to zajedavko, če bi se hotela ukoreniniti. Kako torej ravnati z otroki, da bodo ostali poslušni in krotki? — Mali otroci morajo ubogati brez ugovora ali vzgovora. Ako bi kazali omahljivost ali počasnost z vpraševanjem "Zakaj?" — naj dobe kratko zavrnilo: "Zato, ker mora tako biti!" Večjim otrokom naj pomagajo pri pokorščini kratki, jasni razlogi, osobito pa spoštovanje in ljubezen do staršev; to ljubezen si pa morajo starši kolikortoliko tudi zaslužiti z nepristranskim in ljubeznivim ravnanjem in obnašanjem do otrok, s pravo, krščansko — ne pa opičjo — ljubeznijo, z zglendnim življenjem in vztrajno potrpežljivostjo, z enotnim in složnim vzgojnim delom obeh roditeljev. — Razlogi in nagibi za pokorščino: "Kjer je doma pokorščina, ne manjka nobene čednosti." (Sv. Tomaž Akv.) "Pokorščina, in samo pokorščina, je ona čednost, ki vsadi v srce vse čednosti, vsajene pa va-

ruje." (Sv. Gregorij Vel.) "Pokorščina je najgotevjša in najvarnejša pot do svetosti, pa najkrepkejše sredstvo, ki z njim krotimo človeške strasti." (Sv. Terezija). Nepokorščina je znak, da človek ni značaje, ker si ne zna ali ne more ukrotiti svoje volje (svoje-glavnosti), ker ne more obvladovati samega sebe.

Kako potrebna je samovzgoja, zopet potrjuje tudi poglavje o pokorščini. Vzgojitelji pa delajo večinoma to napako, da hočejo otrokovo voljo zlomiti od zunaj. Ne tako! Otrok sam naj zlomi svojo voljo; vzgojitelj naj mu pa pomaga. Zgolj zunanji, odreveneli pritiski vzgajajo le sužnje ali pa upornike!

Med spremljevalce napuha se vriva večkrat prepri, kajti prevzetnež hoče imeti vedno prav in ne odneha izlepa. Prav tako je v družbi napuha rada tudi laž; prevzetnež namreč ne mara, da bi prišle na dan njegove napake, zato jih skuša z zvijačo in neresnico zakriti, ali pa se boljšega dela, nego je v resnici. Najhujša in najnevarnejša posledica je pa trdovratnost v zmoti, krivoverstvo, nevera.

Končno bi bilo omeniti, da ima sramotni padeč nesrečnih mladenk svojega pravega povzročitelja vprav v napuhu. Dopadati hočejo; v mladostni šopirnosti se gizdavo in čez svoje razmere nosijo in oblačijo; nedostojnost jim je moda. Kaj čuda, če se zamotajo v nečastne mreže!

(Nadaljevanje)

El 30 de abril se realizará la misa de la Colectividad yugoslava en Berisso, para dar a los compatriotas de allí la oportunidad de cumplir con el precepto Pascual de comulgar. Para la confesión habrá oportunidad ya el 29 de abril de 16 a 18 hs. o el 30 de abril desde las 10 horas en la iglesia del lugar.

La misa estará a cargo del capellán yugoslavo P. Juan Hladnik. En las confesiones ayudará el P. Vladimiro Zmet. Cantará el coro de Avellaneda.

cer al ejército regular yugoeslavo, pero el pueblo sospecha que actúan en convivencia con los alemanes.

EL GENERAL MIHAJLOVICH

Tampoco es posible determinar el número de las fuerzas que manda el general Mihajlovich. Se calcula que cuenta con unos 100.000 combatientes que, empero, en su mayor parte, no se hallan movilizados.

Para los servicios en general, Mihajlovich es un ídolo. En toda Servia lo consideran héroe nacional y salvador de la nación. Mihajlovich es en Servia la única autoridad que el pueblo reconoce y que agrupa a todos los elementos patriotas y monárquicos. El órgano de Mihajlovich es el periódico "Ravna Gora" que se imprime con bastante regularidad.

QUE OPINA EL PUEBLO

El pueblo, que ya ha sufrido mucho y sigue sufriendo, está cansado y aceptaría cualquier solución que le garantizara paz, libertad y pan. Si se restablecieran, con ayuda de los aliados, las autoridades legales y estas autoridades tuviesen la posibilidad de proporcionar al pueblo alimentos, abrigo y orden, los actuales combatientes, en su gran mayoría, dejarían las filas partidarias.

El pueblo opina que la paz política no podrá lograrse hasta que no mejoren las condiciones económicas, hoy desastrosas, y las condiciones sociales. Las elecciones, en la postguerra, sólo podrán realizarse una vez serenados los ánimos y restablecidas la paz y la seguridad. Muchos yugoslavos creen que la ocupación provisional del país por fuerzas aliadas sería muy deseable porque apresuraría el restablecimiento de la normalidad. — 29. III. 1944.

APEL SLOVENSkih ŽENA

Kairo. — Unija slovenskih antifasističnih žena je na svojem prvem kongresu naslovila na angleške žene sledeći apel: Drage angleške sestre,

Me smo se na tem kongresu odločile, da bomo pomagale voditi borbo proti nacijskim tiranom tako dolgo, da bo dosežena končna zmaga.

Me smo pripravljene na vse žrtve, samo da bo uničen fašizem, saj to je tudi cilj Združenih narodov. Drage angleške sestre, Slovenci so storili več kot svojo dolžnost v borbi za uničenje fašizma.

Obráčamo se torej na vas, da pozivate vašo vlado, naj odpre čimprej mogoče drugo fronto v Evropi. Vi razumevate naše veliko trpljenje in naše žrtve. Me smo združene z vami v trpljenju ter v globokem sovraštvu, ki ga čutimo do nemških tiranov. Ženske demokratičnega sveta bi se morale zavedati, da je čas, da se zada končni udarec fašizmu.

EUHARISTIČNO LETO naglo teče. Spomnite se, rojaki, kako velika božja ljubezen se nam razodeva v sv. Hostiji.

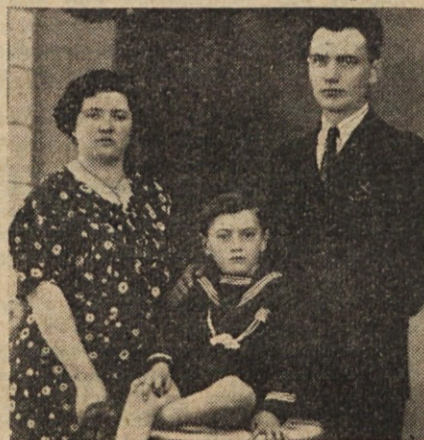
Spomnimo se, da je sv. Obhajilo vernim poročstvo častitljivega vstajenja in večnega življenja.

Mislimo, kako bomo sodelovali na euharističnem kongresu.

Tako govori Gospod: Kdor bo mene priznal pred ljudmi, bom tudi jaz njega priznal pred mojim Očetom, ki je v nebesih; kdor bo mene zatajil pred ljudmi, bom tudi jaz njega zatajil pred mojim Očetom.

ZA VEDNO JE ZATISNIL OČI

JOŽE ČUK, doma iz Črnega vrha (Predgríže) pri Idriji je umrl. Polen sile in življenja je prihitel v Ameriko in našel delo v Rosariju v velikem mlinškem podjetju, kjer dela veliko naših. Tam ga je kmalu zadel težek udarec. Zgubil je levo roko, ki mu jo je odtrgal stroj. Z eno roko je svoje delo vztrajno nadaljeval in je s svojo ženo Marijo roj. Rovtar ustvaril prijeten dom. Bil je med rojaki v Rosariju eden najzavednejših in najbolj spoštovanih naših mož, zato so se pri njem vedno radi zbirali rojaki v go-

Čukova družina pred 6 leti

spodarski posvet.

Delo v mlinu, v vednem prahu, mu je izpodjedalo silo življenja, oslabilo radi zgube ene roke. Začel je zgubljeni glas in začutil bolezen v grlu. Pred dobrim letom je moral iskati zdravniške pomoči.

Našel je zatočišče v Córdoba v sanatoriju Santa María, toda rešitve več ni bilo zanj.

Poslednje mesece je popolnoma zgubil glas, ker je bila njegova glavna bolezen v grlu.

Ko je začutil, da se mu stekajo dnevi, je zaželel pohiteti domov in se je res dvignil iz bolnice, toda spet se je premislil, ker ni želel pustiti otrokom žalostnega spomina na mrtvaški oder. Zato je dal poklicati ženo in svaka, ki sat takoj odhitela v Córdoba in ga še dobila živnega.

19. marca, ravno na svoj 39. godovni dan, je lepo pripravljen na smrt umrl v rokav svoje žene Marije in svaka Matija Rovtar ter bil naslednji dan zakopan v Córdoba.

Za njim žaluje tukaj žena Marija in dva sinčka: Joško in Henrik.

Vsi rojaki ga imajo v blagem spominu, posebno pa se ga hvaležno spominjajo slovenski otroci v Rosariju, ker je bil on najbolj požrtvovalen v skrbi za slovensko šolo v Rosariju.

Maša za rajnega bo 7. maja ob 12 uri v cerkvi sv. Roze.

Naj v miru počiva. Ženi in otrokom pa naše iskreno sožalje!

RESNIČNO V SVETI HOSTIJI

Resnično v sveti Hostiji prebivaš tukaj večni Bog. Beseda večna zame si postal otrok, postal ubog.

Tako si k nam prišel v vas, ubogi mi, ponižen Ti, a solnčni žar presrečne nas ljubezni Tvoje bogati.

Tu v Hostiji nam sam pove od smrti vstali božji Sin po zemeljskem trpljenju kje tolažbo najde vsak trpin.

Tu svete Rešnje je Telo, ki čudežno nam vliva moč: od smrti nas zbudilo bo, ko naša bo velikamoč!

Tu se daruješ dan na dan, Zdravnik Ti naš in naš jetnik, o Jezus, ki na sodni dan na vsem pravični boš sodnik.

Naj rajska Jed prešine me in že v življenju spremeni, da brez strahu bom gledal Te, ki vživam Tebe v Hostiji.

NAJLEPŠE TE PESMI OPEVAJO . . .

Najlepše Te pesmi opevajo, nebeško Kraljico in Gospo. Vrtov najkrasnejših vseh rožice duhte Tebi, liliji rajski, vse. Kar lepega ustvarja moč duha, Marija, poklanja Ti zemlja vsa.

Nebeških delilka si milosti in Mati si Solnca naših dni. Kraljica miru si nebeškega, vodnica rodu Ti človeškega. Viharjev razganjaš silno moč, razžarjaš ko zvezda nam temno noč.

Kraljevi Tvoj Sin naj bo naš vladar, le Ti naša srca vzemi v dar, nad nami ima naj le On oblast. otroci smo Tvoji in Tvoja last. Marija, nebes mogočna Gospa, nega spomina na mrtvaški oder. Zato je podpiraj nas v bojih, varuj nas zla!

ČEHI SKRBE ZA MARIJINE CERKVE

Nedavno so se pričela dela za temeljito popravilo ene najbolj znanih božjepotnih cerkva na Češkem, to je cerkve Device Marije v Stari Boleslavi. Ta cerkev hrani čudodelno podobo staroboleslavske Matere božje.

Sedaj bodo popolnoma prenovili cerkvena tla, ki so služila v tej cerkvi že 214 let. Ko so odstranjevali stari tlak v cerkvi, so našli na več zanimivosti v podzemlju te cerkve.

V bridkem trpljenju sedanjih dni je tudi v Čehih oživela vera in doumevajo, da morejo le od Boga upati rešitve, zato je cel narod dvignil svoje vroče prošnje k zavetnici Čehov Mariji v Stari Boleslavi. David Dkrtič:

GLASOVI OD DRUGOD

Častiti Gospod Janez Hladnik!

Že pred dvema meseca sem pisal na uredništvo "Duhovnega življenja" a se bojim da se je pismo izgubilo ker sem pozneje opazil da sem naslovil na stari naslov. Res škoda ker zame je tudi čas dragocen. Slovenščina mi dela težave zato mi počasi gre izpod peresa. Vendar mislim, da že veste kdo pa pravzaprav sem: slovenski misijonar med divjimi Jivaros v Ekvadorskem Orientu. Postavili so me za predstojnika misijona Macas. Moj delokrog je ogromen in imam prav lepe načrte. A sila je potrebno da mi pomagate. Moje ime Mirko to je Friderik, naj vas spomni Friderika Barage. Njemu so Slovenci vedno pomagali — seveda bil je svetnik. Jaz sem vse kaj drugega kot svetnik, a vendar moje delo je prav slično delu našega apostola. Delam v pravi divjini, daleč od sveta in od vsake "komoditete" med pravimi Indijanci-divjaki-pogani. Moje potovanje je skozi gozdove peš — vedno truden, poln blata premočen do kosti, med trnjem in kačami ali pa po reki Upano v slabem čolnu, kjer so v 5 letih že trije misijonarji utonili. Torej, je pravilno da od katoliških Slovencev pričakujem pomoči kljub vojske in v kljub potrebščin naše domovine?

Vse moje delovanje Gospodu darujem za moje dobrotnike. Moji, mali indijančki, ki jih na moje stroške vzgajam pa tudi zelo lepo molijo. Prosil bi Vas Gospod Hladnik, da bi v reviji meni odstopili kotichek za sledečo "reklamo":

KATOLIŠKI SLOVENC! **MISIJONSKI PRIJATELJI!**
MIRKO RIJAVEC MISIJONAR MED DIVJIMI
JIVAROS NUJNO POTREBUJE NAŠE POMOČI
Darove pošljite na naslov: Pasco 431, z opominom,
da je za misijonarja Mirka Rijavca.

Za sedaj nič več, gospod Hladnik. Vem, da ste zelo navdušen za vse kar je dobro. Za vero in za domovino. Pri meni deluje tudi slovenski misijonski brat Dionizij Vrhovnik. Vsi nas imajo radi in dobro govorijo de los "yugoslavos". Tudi uradniki nas zelo čislajo in hočejo da jaz ustanovim tukaj Slovensko kmetijsko kolonijo. O tem prihodnjič. Bog z Vami!

Mirko Rijavec

* *
Predragi G. Janez. Iz Punta Arenas — Chile.

Pred par meseci sem Vam napisal daljše pismo, ki pa gotovo ni prišlo do Vas, Bog ve zakaj, ker drugače bi mi že brezdvomno bili odgovorili.

Pred vsem Vam voščim zelo blagoslovljeno in srčnega veselja polno Velikonoč. Dal Bog, da bi kmalu velikonočni mir zavladal nad svetom, ter vstajenje nadvse nam drage domovine.

Prisrčno Vam čestitam na Vašem ogromnem in navdušenem delu za blagor naših izseljencev raztresenih širom južno-ameriških republik, ter za Vaše delovanje v blagor domovine sploh. Redno čitam Duh. Življenje, saj smo si z našimi dragimi Slovenskimi Sesticami Usmiljenja sosed, pa mi one Duh. Življenje posodijo. Danes pridenem naročnino za letos. Pošiljate nam pa lahko skupaj, da bo manj stroškov.

O domovini Vam ne bom pisal. Saj Vi veste mnogo več nego li jaz. Srčna bol ki razjeda moje srce ko vidim razdejanje, je pa skupna vsem Slovincem. Samo Vam izrekam v svojem in vseh sester usmiljenku imenu naše globoko sožalje za prarano smrt Vašega dragega brata. Umrli je za dobro stvar in Bog ga je izbral za žrtev s tisočeriimi drugimi Slovenci. Veliko smo molili zanj in za Vas, in še bomo.

Zdaj pa par naših nvic. Dobro veste da je Jug. Kolonija v Punta Arenas zelo številna. Večinoma so dalmatinski Hrvati. Srbov je bore malo, Slovencev pa še manj. Izvemši naše Sestre poznam samo enega Slovence. Tukajšnji Jugoslovani so zavedni domoljubi. Seveda tudi takih ne manjka, ki so za Paveliča, toda velika večina je za eno, federativno Jugoslavijo. Precej se je že storilo za domovino. Nekaj sto tisočev nabrane denarja je šlo na pomoč vojnim ujetnikom. Propaganda je aktivna. J.N.O. je noč in dan na delu, vsa druga društva pa tudi.

Kaj naj Vam pa napišem o Čast. Sesticah? To so Vam pravi angeli. Samo Bog ve s koliko požrtvovalnostjo so začele in nadaljujejo svoje karitativno delo, toda tudi samo Bog ve koliko dobrega so že storile. Celo mesto jih občuduje in hvali, tudi tisti iz nasprotnega tabora. Če je kdo na čast naši domovini — so pač one.

Ravno te dni so imele vesel obisk. Iz Santiaga so prišli sestra Vincencija Kapla, kot vizitatorica. Koliko veselja je zavladalo med sestrami. Koliko veselja tudi za mene. Saj ko sestra Vincencija zapojó kakšno slovensko se zdi kot da so se sama nebesa odprla. In tiste dni so med mašo večkrat nekaj najlepših slovenskih pesmi zapeli. 26. popoldne pa smo imeli

Kobarid pod Krnom, kraj premnogih spominov Simona Gregorčiča, čigar stoletnico rojstva se letos praznuje.

prave slovenske veečnice. Pomislite, če to ni ganljivo: tukaj, na skrajnem jugu, v tuji deželi, ko tam doma našim bratom tujec ne pusti govoriti materinskega jezika. Ganljivo je ko naši bratje Hrvati, posebno za Božič in Veliko noč pojo svoje pesmi. Toda naša domača pesem je nekaj tako krasnega, da jaz nisem mogel vzdržati solz.

Ne vem, če Vas zanimajo druge novice. Meseca oktobra smo priredili teritorialni Evharistični Kongres, kot priprava na IX Narodni Kngres, ki se bo vršil v januarju 1936. leta. Bog daj, da bi se vsaj tedaj Vi potrudili do nas s številnimi slovenskimi romarji, saj bo iz Buenos Airesa menda priplul poseben parobrd z romarji.

Zelo Vam bom hvaležen, če izročite moje pozdrave po Duh. Življenju vsem Slovincem, posebno pa našim predragim Prekmurcem. Vem, da med njimi ni nobenega iz Melinec, ker so g. Ozmeč pred leti umrli, iz Beltinske fare pa jih je menda že kaj. Vsem želim vesel in srečno Velikonoč. Dnevno tudi vse priročam Bogu v molitvi. Naj se tudi oni za mene kaj pomolijo.

Končno prejmite še Vi, dragi g. Janez, moj naprisrčnejši pozdrav ter bratski objem. Poseben pozdrav gre g. Zmetu in g. Kisilaku, če je še v Buenos Airesu. Pa "oremus ad invicem".
Martin Maroša

*

Piše sestra Silvestra iz Paraguaja, katero prosimo, da bi kmalu kaj priredila iz vzgojne knjige, ki jo v pismu omenja.

Častiti Gospod Hladnik! San Ignacio, 23 marca 1944.

Skoraj neverjetno, da bi še od Desetnice kakšen glas prišel. Kaj ne? Saj se sama na sebe jezim radi nemarnosti. Ne vem kako bi vam razložila č. gospod Hladnik, moje molčanje, sicer pa samo pismeno molčanje, veste. Vsakikrat ko Duhovno Življenje zaveje v San Ignaciju, se Vas spomnim, pa tudi svojih neizpoljenih obljub. Tudi na Janezovo sem bila pri Vas, pa še večkrat, tudi pri Mizi Gspodovi. Morate pa vedeti č. gospod, da pri nas samo v petek pošto vzemajo in odpošiljajo. Mnogokrat pa mi pride petek tako prehitro na vrsto, pa je že prepozno. V teh počitnicah pa sem Vam želela kaj napisati za Duhovno Življenje, zato sem odlašala. Pa sem si to noč le vzela časa, da vsaj Vam napišem nekaj, če že drugo ne vtegne na vrsto.

Teh počitnic sem dobila mnogo pozdravov od Vas, č. gospod Hladnik. Bog plačaj. Zelo so me razveselili. Včasih ko se Duhovno Življenje dolgo ne pokaže, me pa že skrbi, da ga sploh ne bo več. Saj imate prav, če mi skratite to mesečno veselje. Vendar vem da so "Janezi" dobri ljudje, saj je tudi moj očka pravi Janez, če ne kranjski pa prleški. Od tam pa ni novic. Včasih mi se še kaj sanja o njih — to so vsi moji spomini.

Da Vam kaj povem, o čemu sem Vam želela poslati za Duh. Ž. Gotovo Vam je že poznana prekrasna vzgojna knjiga "La educación por la Madre" por María Couvreur. Sem že začela nekaj prevajati. Zelo mi ugaja knjiga in če Vam bo služilo, se bom potrudila, da kaj pridonesem za naše slov. Duhovno Življenje, ampak prav zares.

Za sedaj smo v začetku šolskega leta. Čim Vam svoj dnevni urnik pošljem, si lahko predstavite, da nisem brez dela. Desetnica je zmeraj še med tistimi, ki več hočejo kakor pa zmorejo.

Imam tega leta drugi razred pred poldan — okrog 15 deklis (še do Vel. noči se opisujejo), popoldne pa prvi z istim številom. Potem pa še večernji tečaj: manualidades.

Čeprav smo v zadnjem kotu sveta — moda in moderno še zmeraj in prva pot do tu najdeti. Saj si moram zmeraj nekaj novega zmišljavati: "imaginación" pa nima časa in sredstev

MIHAJLOVIČEV DELEGAT V SEV. AMERIKI

18. apr. je prispel v Washington kape-
tan Borislav Feodorovič, osebni odpo-
slanec Mihajlovičev, kateri je prišel na-
ravnost iz "svobodnih jugoslovanskih
planin" in je prinesel zanimive podatke,
kateri pokazuje v precej drugačni luči
položaj v Jugoslaviji, kot se na splošno
sodi na podlagi radijskih poročil, katera
pošilja Titova agencija.

Mihajlovič ima pod orožjem 40.000 mož,
ktere v slučaju resnične invazije lahko
dvigne na 400.000. Tito ima pa samo
25.000 na delu. Mihajlovič čaka ugodne-
ga trenutka in ga ni skrb, kako izgnati
Nemce iz naših tal, toda trenutno je to
nesmiselno, ker Nemci pripeljejo takoj
velika ojačenja in nato slede pokolji ne-
oboroženega naroda. Kadar bodo pa za-
vezniki napravili res invazijo, tedaj bo
pa že Mihajlovičeva vojska pokazala
svojo moč.

JUGOSLOV. PRED. VLADE, PURIČ

je imel važen razgovor v Londonu s
Stettiniusom, podtajnikom sev. Amerike.
Zadeva, katero je treba razčistiti je re-
organizacija jugoslovanske vlade z ozi-
rom na Titovo skupino, kateri je treba
dati nekaj besede v vladi.

TITO IN BADOGLIO

Pred dnevi je bilo javljeno, da je Ti-
tov zastopnik Smodlaka podpisal z Ba-
dogliovo vlado nekaj dogovor, po ka-
terem se Italija odreče vsemu našemu
ozemlju, razen Trsta, o katerem se bi
odločevalo po vojni. Pozneje se je poja-
nilo, da je to izmišljotina, kajti niti Tito
niti Badoglio nista sedaj v položaju, da
delata kake diplomatske dogovore, ker
sta oba le točasna predstavnika gotovih
skupin. Badoglio je dal javno dementi-
rati take vesti, seveda v tolažbo Italija-
nom, kateri se zlepa ne bodo odrekli
zahtevam po naši zemlji.

BOMBNIKI NAD SLOVENIJO

Tudi naša domovina je že ponovno do-
živela gorje zavezniških bombnih napa-
dov. Tržič pri Trstu, ki ima velike arze-
nale, je doživel tako grozoto, da je, po
afističnih poročilih, bilo 4000 mrtvih.

Bombe so padle tudi na Štajerskem,
na Laško, Rimske Toplice, Celje, Prager-

da mi glavo napolni. Vendar, posebnih težav nimam in tako
lahko ustrežem krojnemu tečaju.

Gotovo je že pozno. Jutri če Bog da, pa zopet na isto
delo. Kaj ni to vse skupaj smešno, to ponavljanje?

Skoraj bomo, pravijo že v novembru, imeli lepšo pot do
nas. Potem pa vem, da nas bodo Gospod Janez obiskali. Do
Asunciona bo samo 6 ur z avtom. Bomo o temu pozneje še
govorili. Za danes toliko.

Naj končam z lepim slovenskim pozdravom!

Tudi patru Gabrijelu, vsem slovenskim sestram in vsem
rojacom iskren pozdrav! Zmeraj hvaležna Desetnica.

*

Častiti g. Janez!

La Paz, 30. III. 1944.

Vam in celi Prekmurski koloniji želim vsega najboljšega za
Velikonočne Praznike. Vseh se vas bom v tem času prav po-
sebno spomnil pri oltarju.

Upam, da vas je že obiskal v mojem imenu g. Humberto
Baratta, argentinski duhovnik, ki je eno celo leto deloval v
tem Semenišču, in se je 12. t. m. vrnil v domovino.

Dne 15. I. sem poslal eno pismo Jožefu Ivaniču, ko je pa
dšel g. Baratta, sem mu podal eno drugo za Ošlajevce in eno
tretje g. Žlebiču. So vsi vse dobili?

Moja opravila v Semenišču so to leto enaka kot lansko.
Poučujem Sv. Pismo, latinščino, grščino ter nekaj časa že
učim tudi judovski jezik. Vse lahko služi človeku v življenju.
Ob nedeljah pa pojem Sv. Mašo in pridigujem ob 9 in pol v
Semenišču.

Vedno se prav dobrega počutim v tej bolivijski visočini,
in si niti ne mislim, da bi se kmalu vrnil v Čile. Je še veliko

sko, Maribor in Ptuj. Podrobnih poročil
ni. Vidi se, da so to kraji, koder tečejo
važne ceste in železnice.

NA POTU SPORAZUMA

Prihajajo vesti, da bo kriza jugoslo-
vanske vlade našla svojo končno rešitev.
Purič je na tem, da poda ostavko in bo
nova vlada sestavljena tako, da bo spre-
jela nekaj Titovih izločila pa Mihajlo-
viča. Bojda je tu uspeh sestanka med
kraljem Petrom in Titom, ki sta se sesta-
la z namenom, da dosežeta sporazum in
da se konča bratomorna vojna v Jugo-
slaviji. Tako se poroča iz zanesljivih
virov.

Sestanek se je vršil nekje na italijan-
skem ozemlju. Partizani so zahtevali na
tem sestanku, da se prizna vlada marša-
la Tita in da se razpusti jugoslovanska
vlada, ki se nahaja v Kairu.

SLOVENSKA NOVA MAŠA POD HIMALAJO

V Bengaliji imamo "slovenski misi-
jon". Tamkaj v daljni Indiji, na pod-
nožju Himalaje, je dežela s 25 milijoni
paganov, med katerimi delajo slovenski
misionarji in misionarke. Tamkaj je
bila 26. nov. izredna slovesnost. Imel je
novo mašo naš rojak ANTON GABRIČ v
kraju Kurseong in so prisostvovali ne-
kateri rojaki tej novi maši: tako čast.
P. Ljotje Demšar, S. J. jezuitski brat
Udovč in tudi 2 slovenski misionarki
(Sestra Ivana in Mati Mirijam Zalaznik).
Vsi štirje izredni gostje so prišli od da-
leč in s tem napravili nepopisno ve-
selje rojaku na njegov lep novomašni dan.

PARTIZANI SO SPREJELI RESOLUCIJO, NAJ SE KRALJ NE VRNE VEČ

London. — Radijska postaja "Svobod-
na Jugoslavija" poroča, da so imeli par-
tizani nedavno shod v Črnomlju in da so
na tem shodu sprejeli resolucijo, v ka-
teri prepovedujejo kralju Petru vrnitev v
Jugoslavijo.

Zbornica je tudi poslala brzojavko
predsedniku Rooseveltu, premierju Chur-
chillu in premierju Stalinu z apelom, naj
priznajo Jugoslovanski narodni odbor
(partizane) kot edino vlado v Jugosla-
viji.

Radio dalje poroča, da so partizanske
čete prizadele hud poraz Nemcem in Mi-

drugih krajev, ki jih ne poznam.

Pouk smo spet začeli 7. II., ali to leto je že malo boljše
kakor lani. Dijaki so že različni kakor prej. Ko smo prišli sem,
so bili med njimi nekateri, ki so bili pravi "sinvergüenza". Pa
smo jih izgnali, da nam ne pokvarijo še več drugih.

Po povelju Papeževega poslanca, vsak teden pripravim
in dam natisniti en članek o Sv. Pismu. Vam pošiljam nekatere,
skupno s tem pismom.

Ob prvi priliki mi boste prav lepo pozdravili g. Zmeta in
g. Kislaka.

Dijakov imamo to leto 47; 5 bogoslovcev; 4 modroslovci in
39 latinistov; jih je kakih 12 več, kot lansko leto.

Pridružene podobice blagovolite razdeliti kakim mojim
znancem, ki jih še nimajo.

Spomnite se me v molitvah. Vas pozdravlja Štefan Sočak

*

Vignaud, 17. marca 1944.

Častiti g. Hladnik Janez!

Najprvo sprejmite pozdrave od mene in moje družine, če-
ravno Vas poznam le po vaši pisavi skozi Duhovno Življenje,
ki ga čitam že od prvega izvoda naprej. Vidim, koliko se vi
trudite za te naše ljudi. Zahvalimo se Vam za pozdrave, ki ste
nam jih poslali iz Sunchales po nekih bližnjih. Škoda, da niste
prišli do tukaj. Morda ob drugi priložnosti. V pridzadnji šte-
vilki Duhovnega Življenja sem našel en listek kateri me ope-
zarja, da sem zaostal z naročnino. Menda že bo tako. Tu Vam
pošiljam eno sliko, ki je spomin od prvega svetega Obhajila
Julija in Nelke Gergolet od 8. decembra. Vas pozdravlja

Gergolet in Družina.

V LURDU SE BO VRŠIL SHOD 28. MAJA. ZAČETEK OB 15.30 V VOTLINI,

Bajo el Sol Libre

VIGESIMOQUINTO CAPITULO

"Tú hijo ama a Irene..."

"¿Aún? ¡No debiera ser hijo de un músico para amar con tanta constancia!"

"Merece ser amada. El viejo Epafrodit la ama como un padre: ya sacrificó por ella muchas riquezas, por ella y por Iztok. Sí, aún a sí mismo se juega Epafrodit, poniéndose al platillo de la balanza, y este puede caer y aniquilarme."

Radován con la boca a medio abrir gimió unas incomprendibles palabras.

"¡Sorpréndete, padrecito, sorpréndete y escucha. Otra mujer está enamorada de Iztok. Es peligroso repetir su nombre en Bizancio."

El griego precavido se volvió hacia la puerta y luego murmuró: — "Teodora".

"Por todos los dioses. ¿La emperatriz?"

"¡Sí, ella!"

"¡Si tiene esposo, prostituta!"

"¡Silencio! ¡Hablas demasiado!"

Radován apretó el puño contra la boca.

"Pero Iztok no aceptó su amor y con ello selló su perdición."

Radován se vesó su desordenada barba, blasfemó y gritó:

"Así es, quien duerme cerca de los perros, se levanta con pulgas. ¡Por Perún, si no es verdad!"

"Por eso Iztok debe huir, debe hacerlo para salvar su vida. Con él huirá Irene, que ahora está conmigo. Pero hoy no tiene aún preparados los caballos para la huída. Ahora, Radován tu primer deber es callar acerca de todo esto."

El viejo se apretó contra la boca los dos puños.

"Callarás como una roca muerta. Pero en Bizancio hablarás, sobre la inmensa felicidad de tu hijo y dirás que tú también te quedarás por siempre aquí. Habla donde más oídos haya para escucharte, en todas las tabernas. Te daré dinero para que puedas pagar a otros. Tus palabras deben llegar a los oídos de la emperatriz y convencerla de que Iztok no piensa en la huída para que ella no cumpla enseguida sus planes de venganza. Si nos gana, todo estará perdido."

Radován estaba tan anonadado que no pudo modular una palabra ya. Con las manos enseñaba como desparramaría esa noticia, y entre tanto apretaba su puño contra la boca para significar como callaría el secreto.

"Ahora sabes bastante. ¡Hoy descansarás y no irás a ninguna parte! ¡Espera aquí a Iztok! Estará contento y le explicarás aquello de las guerras. Puede ser que hoy mismo suceda algo interesante. ¡Por eso no te vayas de la casa!"

"No me moveré, señor, de esta habitación: no me moveré." — Epafrodit se fué rápidamente.

*

Mientras tanto todo Bizancio bullía. De boca en boca se esparció como un relámpago la noticia: "Seda: monopolio." En todos los foros se leía el edicto imperial. Los empleados iban a sellar los depósitos de seda de todos los comerciantes.

Cuando Epafrodit llegó al atrio ya lo esperaba el Cuestor con una fuerte escolta.

El Cuestor se inclinó profundamente, seguro de su fuerza y de su deber, leyó el edicto y exigió, que en el acto le abriera los depósitos y los talleres, para preciar y sellar la gran cantidad de seda que tenía y que la compraría el estado a un precio fijado ya.

"Mucho es mi pesar al no poder entregar al preciado Emperador de la tierra y del mar ni siquiera una pequeña parte de mi servil pobreza. Epafrodit no tiene ni una hebra

de seda."

El Cuestor lo midió con incrédula mirada y le respondió agriamente:

"Más sensato fuera, que vendieras la seda al estado, y no esconderla y jugarte con ello toda tu fortuna. Porque son muy severas las penas para los que traten de engañar al todopoderoso Emperador."

"Nunca fuí defraudador, y si tuviera montañas de seda, no vendería ni un retazo al todopoderoso Déspota. Epafrodit no le vendía a él hasta ahora y no le vendería en el porvenir. Soy un humilde siervo, así lo atestigua el anillo de la emperatriz, el pergamino del emperador y aún algo más que es de mi propiedad, al Déspota Epafrodit tan solamente le regala y es feliz si alcanza con un humilde regalo, derramar por un segundo un rayito de satisfacción en las mejillas del más grande déspota de todos los tiempos. Cuanto no tengo, no puedo dar. Los invito a revisar hasta el último rincón. Todo está abierto, los depósitos, los talleres y también mi modesta casa. ¡Numida les acompañe y les abra todo!"

El Cuestor no creyó en las palabras del negociante. Con una sonrisa irónica dibujada en los labios respondió:

"¡Creería, pero no debo, lo siento!"

"No es buen siervo el que no cumple íntegramente la orden de su amo. ¡Vé Cuestor, asegúrate!"

Epafrodit salió del atrio y se dirigió rápido y seguro a los depósitos de los trajes de los esclavos. Buscó una humilde túnica de mujer y con ella fué a los aposentos de Irene.

"Perdona, preclara cortesana, los días son duros. Vino un cuestor de la corte en busca de seda. Hoy proclamaron el monopolio, esta es obra de la emperatriz para destruirme."

"Perderás todas tus riquezas. ¡Por mi culpa! ¡Oh, desgraciada!"

"No temas, la seda está a buen recaudo. No encontrarán nada en los depósitos. Pero con toda seguridad vendrán aquí. No deben verte. Te delatarían en la corte. Cúbrete con esta túnica de esclava, vé al huerto, coge flores y pásate. Apartate de la gente, nadie se interesará por una esclava. ¡Puedes estar sin temores, hijita!"

"¡Señor, cuanto te preocupas! ¡Oh desgraciada de mí que te acarree tantas desdichas! ¡Perdona! ¡Dios te bendiga!"

Irene tomó la túnica, se peinó y prendió sus cabellos como lo hacían las esclavas se vistió luego y salió al huerto, donde se internó en el montecillo de pinos y olivos.

Mientras tanto el cuestor ya había revisado todos los depósitos, los guardias golpeaban los techos y los pisos tratando de hallar las puertas secretas tras las cuales Epafrodit hubiera podido guardar la seda. No obtuvieron resultado. Volvieron a la casa, recorrieron todos los rincones, revisaron los sótanos y las bohardillas: nada.

El cuestor escribió, asegurando furiosamente, que no había una sola pieza de seda en el negocio de Epafrodit y se retiró.

En el vestíbulo, el griego los estaba observando, y rió alegremente una vez que hubieron transpuesto la puerta.

"¡Ja, ja..., hermosa Teodora, cómo te pesará, cuando sepas cuánta seda le robaste a Epafrodit! ¡Ja, ja..., no calentarás tus miembros en mis riquezas! ¿Deseas acaso, rotas sábanas indias tejidas con lino? ¡De esas tengo muchas! ¡Sobre ellas harías un poco de penitencia, ja, ja, ja...! Ahora vuelve a buscar seda. Sé que lo harás, pero también en este acto recibirás una gota de hiel, te enfurecerás, ¡víbora insaciable!"

Epafrodit mandó a llamar al portero. Le preguntó sobre Iztok. — "No volvió aún", le contestó el portero.

"¿Tampoco la noche anterior?"

"A medianoche salió y aún no regresó. Ni un momento me retiré de la puerta."

"¡Cuándo vuelva, avísame enseguida!"

El portero inclinó la rodilla y volvió a la puerta.

Epafródit estaba nuevamente preocupado. "Transcurrió ya media mañana, el sol está alto, debiera estar de regreso. Azbad estuvo toda la noche en palacio, hoy no irá a los ejercicios. ¡Entonces Iztok tampoco tiene que ir! Tal vez lo haya enviado en su lugar. Lo atormentará hasta la muerte; ¡Oh Santa Sofía, haz que pase esta noche! No sé qué decidir. Es necesario pensar en los caballos, en las armas, y él no llega. ¡Es misterioso, muy misterioso!"

Mientras Epafródit caminaba por el peristilo cerca de una rumorosa fuente y tejía planes con la frente sombría, se le acercó Cirila al improviso y sin ser anunciada.

Sofocada y llorosa cayó a sus pies. El griego estaba asustado. — "¿Cirila, qué ha sucedido?"

"¡Señor, salva a Irene, salva a mi señora!"

Sollozaba y de rodillas en el suelo levantaba hacia él sus manos, suplicando.

"¿Qué ha sucedido, habla rápido?"

La frente de Epafródit se ensombreció con terribles presentimientos anunciadores de sucesos decisivos.

"Azbad penetró en las habitaciones de Irene. Llegó boracho al amanecer. De rodillas le supliqué que no moleste a mi señora. Me golpeó brutalmente y abrió la puerta."

"Así", gritó, "¡esta es la enfermedad de Irene! ¡Huyó para encontrarse con el bárbaro! ¿Dónde está?"

"Se sintió mejor esta mañana", mentí. ¡Que Cristo me perdone! "Y se fué a rezar salmos a la iglesia de Nuestra Amada Señora."

"¡Ah, rezar salmos! ¡Ya sé adonde va a rezar salmos la pesadora! ¡Le ayudaré en esas oraciones! ¡Qué vergüenza para la corte!"

"Con esto se fué furioso como un demonio. Yo huí y corrí para poder decirte. ¡Oh, Dios mío, si viene aquí! ¡Dios mío! ¡Mi señora estará perdida! ¡Sálvala, por Cristo, sálvala!"

Los ojos de Epafródit se hundieron bajo sus cejas y relampagueaba fuego en ellos.

Aunque siempre listo, acostumbrado a las intrigas, equilibrado en los más enredados asuntos, quedó pasmado el comerciante; delante de él se abrió un pergamino en blanco y no sabía en ese segundo como hacer el primer paso de su plan.

"Tu señora está en el huerto, vestida con una túnica de esclava. Búscala, quédate con ella y trata de explicarle todo suavemente, para que no se asuste. Yo meditaré qué debemos hacer."

"¡Sálvala, señor! ¡Que huya...!"

"¡Vete!"

Epafródit volvió a sus pasos alrededor de la fuente, mientras se pasaba la mano por su sombría frente.

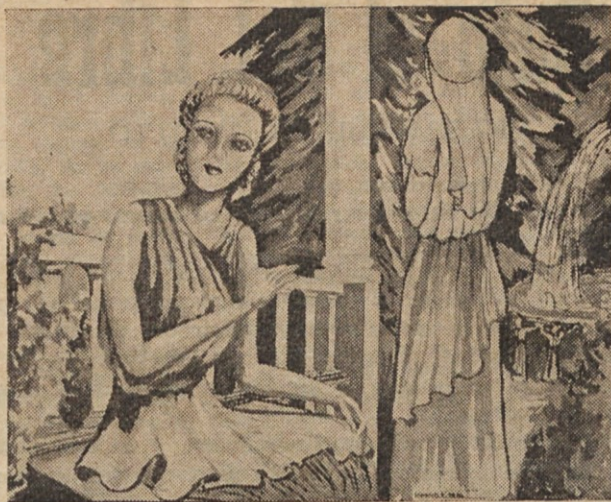
Con el pié derecho golpeó con fuerza el suelo, urdió pensamientos, buscaba una solución.

"Bien juegas, maldita; apenas Epafródit es capaz de hacerlo así. Ni bien quito un lazo de mi cuello, ya me cae otro encima. Con todo, debo librarme de estas redes. ¡Debo! ¡Por Palas Atena, debo! ¡La hija de un bárbaro cuidador de osos no vencerá al descendiente de la más espiritual de las naciones!"

Reflexionaba en lo que podía suceder.

"Con seguridad Azbad trata de obtener ya hoy el permiso de la emperatriz para copar mi casa con sus palatinos. Si esto sucediera no tengo ni un rincón donde esconder a Irene. Si la encuentra en mi casa está perdida, y yo con ella. ¡Terrible juego! ¿Qué se embarque y huya? ¿Cómo huiré yo si llegara el momento? A pesar de todo debe irse. Cuando Teodora llegue a saber como le fué al cestor, que tuvo que irse con las manos vacías, trabajará como una endemoniada para aniquilarme. ¡Terrible juego! ¡Si tan siquiera regresara Iztok! ¡Cada vez más espantosos pensamientos me asaltan!"

El griego se sentía desalentado. Si bien su alma era ágil

Bajo el pino, cerca de la fuente, estaban Irene y Cirila . . .

como la de un joven, su cuerpo sentía la fatiga de la carga que se había impuesto.

Casi tenía miedo, por haber aceptado ese papel con el cual tal vez perdería todo. No temía a la muerte, temía a la vergüenza y a la humillación, temía tener que acabar su vida, llena de triunfos y de riquezas, en la vergüenza, en la deshonra, destruido por las garras de esa hiena infernal. Debía encontrar a Iztok para consultarlo. Dondequiera estaba debía regresar, debía dejar su puesto para hablar con él. Tenía que avisar a los eslovenos y a los godos, por si Azbad asaltaba su casa, para que estuvieran preparados para presentar lucha.

Escribió en un trozo de pergamino y lo dirigió al "magister equitum" con su jinete más rápido diciéndole a Iztok que regresara a casa en el acto. El más ágil caablllo, el que que aclamado en el hipódromo, emprendió galope dirigido por el mejor de los jinetes.

Epafródit le recomendó que no perdonara al caballo, que galopara por el "Campo", que fuera de cuartel a cuartel hasta encontrar a Iztok, el cual debía traer en el acto.

El portero abrió las pesadas puertas delante del vestíbulo, el caballo mascaba los frenos, inquieto, cuando resonó un fuerte golpe en la puerta.

"Iztok", pensó Epafródit.

Las puertas se abren, brilla un yelmo áureo; la alegría inunda al griego. Pero tras el primer yelmo aparece un segundo y un tercero. No era Iztok. Un jefe desconocido acompañado por una compañía de la guardia palatina preguntó por Epafródit.

"¡Habla, está delante tuyo!"

"El más alto de los jefes del ejército palatino, el magister equitum Azbad envía a preguntar a tu señoría si está aquí el esloveno, Iztok."

"Contéstale que yo también lo necesito y que le pregunto por su paradero. He aquí un jinete que debe llevarle una carta para que vuelva a casa, pues vino a visitarlo su padre."

Epafródit sacó al árabe el pergamino del cinto y lo ofreció al oficial. — "¡Lée!"

Cuando el oficial terminó de leer, devolvió la hoja y dijo: "¡Entonces, el desagradecido bárbaro huyó! Seis eslovenos huyeron esta noche, todos guardianes del palacio imperial. Los jinetes los persiguieron, ¡son inalcanzables!"

Epafródit sintió moverse el marmoreo piso. Pero con más grande serenidad disfrazó delante del oficial cuanto terriblemente lo había herido ese mensaje.

Pesadamente repitió las palabras del oficial.

"¡Entonces huyó, el desagradecido bárbaro!"

"Agradezco a tu señoría la respuesta. Pero permite que

dos hoplitas queden a tu puerta, dos vayan a los depósitos cerca del mar. ¡Así manda Azbad, el magister equitum, por mandato del santo Emperador!”

“¡Hazlo con libertad!”

El centurión hizo la venia, eligió cuatro hoplitas y los envió a lugares estratégicos. Con los demás soldados regresó a avisar a Azbad.

Cuando llegó Epafrodit al peristilo se sentó en el banco de piedra. La cabeza se le cayó sobre el pecho; a su alma se le presentó una terrible confusión y por un momento nada supo. Sólo repetía entre descorazonados gemidos:

“¿Iztok, Iztok, qué has hecho? ¡Irene, huerfanita...! ¡Oh, infiel...!” Si el negociante hubiera recibido la noticia de que fué destruída su nave, si su caravana hubiera sido asaltada por ladrones, si en el hipódromo perdiera baldes de oro, se oscurecería su frente pero su espíritu quedaba invencible. En más graves situaciones se había hallado y había comenzado de nuevo juegos más peligrosos.

Esta vez en cambio había huído Iztok, después de haber invitado hasta sí a Irene, después de ponerlo a él en el borde de la perdición, estas reflexiones acababan con su espíritu. Largo rato estuvo sentado, desesperado, en el duro banco. Se hubiera espantado si hubiera oído: Iztok cayó matado por las manos criminales de un guardia. Lo hubiera extrañado y lo hubiera amado después de muerto. Así se salvó a sí mismo y mató al más hermoso corazón. Mató a Irene y a su felicidad.

Lo asaltó un pensameineto terrible, escribiría su testamento entregando todo a Irene, él extendería su mano para tomar el veneno.

Lo sacudió ese pensamiento. Se irguió.

“¡No, nunca, no quiero! Si todo el mundo está entregado a satanáas, yo no me moveré... ¡Un nuevo plan! ¿Epafrodit está vencido? ¡Mi cuerpo vencerán, mi alma nunca!”

Rápido se dirigió al huerto hacia Irene.

Bajo un pino cerca de una rumorosa fuentecilla, Cirila tejía un ramo con las flores cogidas.

“Preclara cortesana, delicada como una tierna azucena; pero tu alma fué creada para el dolor. ¡No te asustes!”

“¡Habla, benefactor! El dolor aprieta mi alma. ¡Estoy preparada!”

“Un oficial trajo la noticia que Iztok huyó!”

“¡Gracias a Cristo, está salvado!”

“¡Criatura, tu amor es único en el mundo! ¡Huyó sin tí, el desagradecido! ¡Te abandonó, te olvidó! ¡Oh, ángel único!”

“Destruída está mi felicidad pero él está salvado. Lo presentía. Los ángeles lo cuidaban y lo salvaron. ¡Que Cristo lo acompañe en su huída!”

Epafrodit quedó delante de Irene como petrificado. No entendía este amor. Vió como Irene palideció, como su pecho se agitó violentamente, oyó los latidos de su corazón. Pero su boca no pronunció una palabra quejosa de aquel al que sacrificaba toda su felicidad.

“¿ si ahora viene Azbad aquí a buscarte, preclaro ángel?”

“No me encontraré porque me voy. Desesperaba, porque no regresaba Iztok hasta ahora, y moría espantada que dirás: ¡Lo mataron, ha muerto. Ahora estoy contenta porque se ha salvado.”

Irene se levantó, temblada como las hojas de los álamos al viento. Debió apoyarse en la fiel Cirila.

“Vámonos, Cirila, mi única, lejos de las tumbas que cubren mi felicidad. Él ya está salvado, me abandonó porque debía, pero no me olvidará nunca. Mi fé en él no tiene límites. ¡Vámonos, Dios nos acompañe!”

Quiso mover sus débiles piernas, sus rodillas temblaban.

“¡No puedes, no debes, hijita mía! El dolor es demasiado grande, demasiado débil tu cuerpo. ¿Adónde irás?”

“Al camino, de regreso a Toper, a casa de tío. Mendigaremos con Cirila hasta casa, Dios que envió a un ángel acompañar a Tobías, nos acompañará, ¡abandonadas e infelices! ¡Mi esperanza es inquebrantable!”

“No debes, no puedes. Te daré un carro, mi mejor carro y una fuerte escolta.”

“¡Demasiado grande es tu bondad!”

“¡Para tí, ángel, demasiado pequeña! ¡Vayan caminando hasta las puertas de Odrina! Afuera los alcanzará el carro. Enviaré a mis mejores hombres. En Salónica tengo agentes comerciales. Viajarán hasta Toper bien y seguras.”

“¡Hazlo, señor; hazlo, qué te lo devuelva Dios! Caerá en el camino, se me morirá mi señora...”

Cirila se arrodilló delante de Epafrodit y le rogó.

Irene se fué, temblorosa, entre las algremente abiertas flores, ella, flor sin vida.

Epafrodit miraba tras ella; la amargura asomaba a sus ojos, cruzó sus manos y murmuró:

“¡Bendita, santa!”

Irene se preparó, se vistió como una esclava que va de viaje y se dirigió con Cirila a la ciudad hacia las puertas de Odrina.

Así lo había mandado Epafrodit.

Los soldados no se preocuparon por las esclavas que atravesaron la puerta.

Una hora después de su ida, a través de esas puertas pasaba un carro que a la vista estaba cargado de telas y terciopelos para un comerciante de Salónica. Los guardias revisaron el carro, como no era sopechoso, pasó y se dirigió hacia una carretera. Tras él iban seis jinetes, la escolta.

*

La tarde había transcurrido. De la corte nadie vino, ni Azbad, ni el cuestor. Epafrodit estaba acostado en la otomana de una pequeña salita, profundamente pensativo, reflexionaba sobre el cruel destino. Después de mucho pensar comenzó a perdonar a Iztok.

“¡Tal vez ha sido atacado, ¡con la espada se abrió camino! Los eslovenos que huyeron le ayudaron a salvarse. ¡Irene cree en él, cree en su fidelidad, huerfanita! Cuán malvado es el destino que destruye dos corazones, que tan lealmente se aman. ¡Maldición de Dios a aquellos que esto hacen!”

El atardecer se apagaba, y nadie aparecía desde la corte. Epafrodit se tranquilizó. “Salvada está la seda, salvado Iztok, salvada Irene, mi deuda está pagada.” Pensó en Radován y lo mandó a buscar.

El músico nada sabía. Todo el día lo pasó descansando, ya adormecido, ya confabulando con el jarro de vino; estaba estirando y revisando las cuerdas de su lira; cuando supo qué había ocurrido sus mejillas enrojecieron.

“Con todo algo de sangre de músico tiene”, pensó alegremente. “El músico vé, se enamora, canta y luego olvida y sigue su camino.”

Mientras el griego le explicaba que no entiende tan mísero corazón. Pues su nación había peleado diez años por una sola, hermosa Helena. Apareció delante de ellos la figura de un esclavo.

“¡Espiridión!” El negociante lo reconoció. El eunuco aterrado miraba al músico y no se atrevía hablar.

“¡No le temas, habla con libertad!”

“¡Señor! Iztok, el magister peditum, tu protegido está en la prisión bajo el palacio imperial, de donde nadie vuelve a ver la luz del sol.”

A Radován se le resbaló la copa de entre los dedos y se rompió en el mosaico. Gritó y se tambaleó. Epafrodit tembló con el frío del horror, aprietó los labios y maldijo a la emperatriz:

“Venciste, víbora, maldita...”

Fin del libro primero.

Traducción de DARINKA CEHOVIN.

MATAJEV MATIJA

"Verjamem ti, Andraž! Naša mati so bili nagle jeze, pa le redkokdaj. Vame so včasih tudi zadegali poleno ali kar jim je bilo pač pri rokah."

"Rekli so mi večkrat: Andraž, Andraž! Ti boš bogat, ko bo pes rogat! In uganili so, prerokovali so mi živo resnico. Zdaj mi pa le spet natoči, da ga zvrnem kozarec v spomin tvojega očeta! Potle izpijem pa še enega v spomin tvoje matere, zakaj oba sem imel enako rad in zameriti se ne bi hotel nobenemu."

Mataj je ustregel takoj beračevi želji in mu pomagal piti tudi sam.

"Kako se pa že kaj imaš, Andraž?" je vprašal po kratkem molku.

"E, slaba mi prede, slaba, ljubi moj Matija!" je tožil Hudopisk in vlekel goste obrvi skupaj. "Ko so živeli moji starši, Bog jima daj luč nebeško obema, takrat so mi še pele ptičke! Pozneje sem imel pa zmeraj le slabo srečo. Vse mi je šlo pod zlo. Človek uganja, Bog užene. Marsikaj hudega sem izkusil na svetu, dobrega pa malo. Osem let, pet mesecev in štirinajst dni sem nosil tele na hrbtu. Primaruha, lahko rečem, da sem bil najboljši kaprol, kolikortudi jih je kdaj imel sedemnajsti regiment in kolikortudi jih bo še imel. Vidiš, zdaj me pa tuja vrata tolčejo po petah! Ometel sem dosti sveta, obhodil dosti kraljestev in mest. Prebito mi je bila marsikdaj huda za nohti. Slaba mi je pela, kakor šantovemu psu, ki ga vse lovi, siromaka. Vse sem prebil, samo breskovich peška mi še niso drobili na glavi, kakor se pravi. Pa tudi zdaj se ne morem nič hvaliti. Godi se mi še slabeje kakor prej. Tako hoten nisem več, tare me udnica, šestdeset let pa še nekaj več, to niso mačkine solze, Matija!"

"Verjamem, Andraž!"

"Pa prejšnja leta je bilo še kaj dobička na sejnih in božjih potih. Dandanes pa meče samopašni svet revežu le tiste polovičarje, tiste ficke v klobuk. In marsikdo ne da čisto nič, četudi bi ga vrtal v koleno! Dandanes, ko je vse dražje, bi morali tudi nam prosjakom povišati dohodke, ne? Muči se ali ne muči, denarja je premalo ali pa nič. Zdaj pa izhajaj, če moreš! Hudo je hudo, Matijec! Kaj se mi mara, ko sem tak revež! Večkrat tudi malo obupam, saj ni čuda! Obupati je bolje, kakor skočiti v vodo, posebno če ne znaš dobro plavati. Tako, zdaj pa moram piti še v spomin tvoje rajnice matere, da ne pozabim!"

Mataj mu je zopet nalil in ga podrezal: "Dobro znaš pripovedovati, Andraž. Le povej mi še kaj, če veš!"

"Oh, Matijče, pripovedoval bi ti lahko dva meseca, tudi tri, pa še ne bi bil pri

Julio in Nelly Gergolet v Vignaudu na dan Prvega sv. Obhajila.

kraju!" se je pobahal in mencljal kozarec s koščeni krivimi prsti, preden ga je vzdignil k ustom.

"Pa ne da bi imel celo tiste 'Črne bukve'?"

"Imam jih, imam, dobro si uganil", je naglo pokimal berač in si obrisal brke. "Črne bukve imam shranjene na visoki gori v skalni razpoki, pa 'Kolomanov žegen' tudi! Rečem ti pa, Matija nikomur ne nosi tega pod nos, sicer škoduješ meni in sebi! V teh bukvah je dosti čudnega in skrivnega, kar ni znano navadnim ljudem. Le poglej me, Matijec: marsikaj vedo berači, ker obhodijo toliko sveta, toda jaz, Andraž Hudopisk, jaz vem več kakor vsi berači vsega sveta!"

Držal se je častljivo in učeno, Mataj pa ga je verno gledal in poslušal.

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

HOTEL IN RESTAVRACIJA "PACIFICO"

ANTON BOJANOVIČ

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.
Blizu Retira! V centru mesta!

"Pegaste roke imaš, vedež si! Povej no meni, samo meni, kaj znaš vse! Nazarenško rad poslušam take reči."

"Žive vozle znam delati, kruh znam učuditi, da ne vzhaja..."

"Pa ne da bi znal zagovarjati tudi kačji pik?" se mu je Mataj živo zalstel v besedo.

"To bi bila meni prava malenkost!" se je odrezal mogočno. "Pa kač se sploh ne bojim nič. Le čakaj, da ti povem! Na Veliki Šmaren je tako svet dan, da še gadje ne smejo laziti po zemlji. Kvišku ti zlezejo vsi, proti kraljici nebeški. Na ta praznik sem ležal pred dvema letoma pod jablo, kar je cepnila kača z drevesa name in me pičila semle v laket. Škodovalo mi pa ni nič, ker sem dobro zavarovan tudi proti najhujšemu kačjemu strupu. Pojedel sem namreč kačje srce na tešče, še preden so me vzeli k soldatom."

"Ali je bilo kaj hudo ostudno?"

"Hm, klobaso imam rajši. Veš kaj, Matiče, naroči, naroči zdajle vsakemu eno! Bova laglje pila! Mlinar ravno spet prihaja semkaj."

Matija je bil zadovoljen s Hudopiskovim predlogom; zahteval je dvoje klobas in še pijače.

"Andraž, ti se menda ne bi bal niti več?" je povzel iznova.

(Nadaljevanje)

PISMO IZ GORENJSKEGA

Združene Države. — Dne 4. feb. sem prejela po Rdečem križu pismo od mojega očeta Jurija Marn, Cmajnica št. 28, pošta Komenda pri Kamniku. Pišejo mi: "Dne 26. sept., 1943. — Ljuba hčerka! Doma smo vsi živi in zdravi. Brata sta v poprejšnji državni službi. Pristrčno pozdravljam vse, posebno pa Tebe, Tvoj ljubeči oče Jurij Marn."

Njihov naslov je sledeči: "Georg Marn, Gmainiza 28, Post Komenda, Kreis Stein, Ober Krain."

Moj oče so bili krojaški mojster. Ne vem, ali še kaj šivajo ali ne, ker jim je že nekaj let pred to vojno pešal vid. Te dni bodo stari 69 let. Moj starejši brat Ivan je bil pred to vojno pismonoša v Kamniku, mlajši brat France pa orožnik v Žalcu pri Celju. Torej sta oba zdaj zopet v službah. Nad vse sem vesela, da po treh letih spet vidim očetovo pisavo. Pismo je potovalo skozi Ženevo v Švici. — Mrs. John Berus.

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832 U. T. 34 - 3405

ZENINI — NEVESTE — DRUŽINE
Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

POPRAVLJAM IN PRODAJAM

ŠIVALNE in PISALNE STROJE

kakor tudi vse vrste strojev za vezenje, tkanje in druga dela hišne obrti.

JOSE RAŽMAN — SAPALERI 2636

Oglasite se po 18 uri v tednu, v soboto in nedeljo popoldne.

PO CENI! — NE BO VAM ŽAL!

Krščanska socijalna načela

RAZDELILNA PRAVIČNOST V DRŽAVI

Na trdni podlagi teh dejstev je v oblasti voditeljev držav, da kakor koristijo drugim stanovom, tako tudi največ pomagajo stanju (razmeram) proletarcev in sicer v svojem najboljšem pravu, ne da bi nanje padel kakršenkoli sum brezobzirnosti. Država je namreč dolžna po načelih svoje službe skrbeti za skupnost. Kolikor večje blagostanje pa bo iz te splošne ureditve nastalo, toliko manj bo treba poskušati druga pota za dobrobit delavcev.

Poleg tega je treba tudi to upoštevati, kar gre zadevi še bolj do dna, da je za državo edini razlog: skupnost napvišjih in najnižjih. Proletarci so namreč po naravi z enakim pravom državljani, kakor bogatini; to se pravi, da so resnični in živi deli države, iz katerih, potom družin, njeno telo obstoja; da niti ne omenjamo, da so v vsakem mestu daleko najštevilnejši. Ker pa je le-to prenesmiselno, delati za del državljanov, del pa zanemarjati, iz tega sledi, da se mora za očuvanje blagostanja in koristi proletarskega stanu obračati s strani države dolžna pozornost. Če se to ne zgodi, se s tem krši pravičnost, ki zapoveduje dati vsakemu, kar mu gre. Modro pripominja v tej zadevi sv. Tomaž: Kakor sta del in celota na vsak način eno, tako pripade tisto, kar spada k celoti, na vsak način tudi delu. Zato je med dolžnostmi — ki niso maloštevilne in ne lahke — za ljudstvo dobro skrbečih vladarjev, ona na prvem mestu, da se enako zavzamejo za vsak stan državljanov, da se torej neprekršljivo drže one pravičnosti, ki se imenuje razdelilna.

Dobro poudarja tu papež, da so delavci enakovredni del države kot bogatini in da je država dolžna skrbeti zanje s posebno vestnostjo. Človek potrebuje družbe. Človek v družbi sodeluje, v službi njenega cilja in namena, zato, da bi prejemal od družbe dobrine, ki naj mu služijo za njegov lastni osebni cmoter. Naravno sledi iz tega, da ima človek dolžnosti do družbe in ima družba dolžnosti do človeka. Če je torej človek dolžan sodelovati v službi družabnega cilja ali smotra, ki je občna ali socialna blaginja, ima družba pravico tirjati, da človek izpolnjuje te socialne dolžnosti. Ta pravica države se imenuje legalna pravica, ker družba izraža svoje zahteve v zakonih. Pravičnost torej zahteva, da vsak družbi da, kar sme ta po pravici zahtevati.

Če pa ima človek socialne dolžnosti, dolžnosti do družbe, ima tudi socialne pravice, pravice do družbe. Le zato je človek član družbe, da bi bil deležen socialnih dobrin, deležen socialne blaginje. Družba mora

splošno skrbeti za socialni red, braniti mora pravice vseh, pospeševati mora splošno blagostanje, deliti mora pravice vsem, pospeševati mora splošno blagostanje, deliti mora pravično socialne dobrine. Socialnim pravičnim članom mora torej odgovarjati v družbi posebna pravičnost, razdelilna pravičnost. Ne miloščine, ampak pravico, ne samò socialne zaščite, ampak predvsem razdelilno pravičnost zahteva papež od držav.

Razdelilna pravičnost pomeni, da mora družba tako nalagati socialna bremena in deliti socialne dobrine, da omogoči kolikor mogoče vsem primerno blagostanje. V urejeni družbi ne sme biti socialne bede. Ako torej kak stan posebno trpi, mu mora družba tudi posebno pomagati, zmanjšati mu bremena, zvečati socialno pomoč. Če pa je socialna blaginja zajamčena, se mora ozirati družba, kolikor mogoče na enakost vseh, to je, da vsem daje enako, ker so vsi enako člani družbe. "Proletarci so namreč", tako poudarja papež, "po naravi z enakim pravom državljani, kakor bogatini."

S tem pa, če država skrbi za delavce, družba nikakor ni oškodovana. Če skrbi za delavce, skrbi za vse. "Država je namreč dolžna po načelih svoje službe skrbeti za skupnost. Kolikor večje blagostanje pa bo iz te splošne ureditve nastalo, toliko manj bo treba poskušati druga pota za dobrobit delavcev." Tako papež. In pravilna je njegova trditev. Državni stroški so n. pr. — to velja za vse podobne slučaje — tem večji, čim večja je brezposelnost, ker je treba brezposelnim dajati podpore. Brezposelnost pa pride ponajveč odtod, ker se premalo proizvodov proda, ker tedaj običajno tovarne ustavijo svoj obrat in trgovine zmanjšajo število svojih uslužbencev.

Premalo se pa prodaja ponajveč zato, ker ljudje nimajo sredstev, da bi si kupili, kar bi radi imeli. Sredstev za kupovanje pa nimajo, ker so plače delavcev premajhne in komaj zadostujejo za najpotrebnejše vsakdanje potrebščine. Majhne plače delavcev pa izvirajo deloma od tod, ker bi radi nekateri obogateli na račun delavcev, deloma pa odtod ker so davki preveliki. Vidimo torej, da ima tu v prvi vrsti dolžnost država, da nastopi s pravičnostjo, ki se imenuje razdelilna; to se pravi, da mora zaščititi delavce, da ne morejo na njihov račun drugi obogateti in da mora pravično razdeliti bremena, ker drugače trpi cela družba. Kakor se ura ustavi, ako le eno kolesce ni prav uravnano, prav tako mora trpeti cela družba, ako trpi delavski stan.

(Nadaljevanje)

DAN MAJNIŠKE DEKLARACIJE

30. maja 1917.

Bratje! Kjerkoli živite,
ali v borbi za dom krvavite,
ali v tujini po njem hrepenite,
nikar ne pozabite: to je preslavni naš dan,
ko ujedinjeni vsi,
stopili zares smo ko eden na plan,
ta dan, ko spoznal je ves svet, kdo smo mi.
Prelepi ti majniški dan!

Vzknilo to seme takrat je z vso silo,
ki v ledino stoletij bilo se je skrilo,
seme iz žitnic od večnosti solnca razžarjenih dvorov: —
vsejala sta slavna ga brata,
ki odprla sta vere presvete nam vrata, —
seme bratske ljubezni, prevzvišenih vzorov,
v dalje visoke silno hrepenečega,
kvišku, vse višje, vse dalje stremečega,
nevzdržnega kipenja, zavestnega hotenja,
vse zmagujočega življenja.
Ta dan slavimo!

Če temne nam sile ogrožajo rast,
če plaši peklenskih globin nas pošast,
ta majniški dan naj spodbuja vse naše moči. — —
Spomin na ta dan naj podžiga vse večji odpor nam,
saj rajski ta dan pokazal presvetli je vzor nam.
In vzoru le temu slediti,
pa vzoru le temu služiti
to hočemo, to moramo, do konca dni!
Tó obljubimo, prisegajmo vsi!

Ker, kakor le enega doma otroci smo vsi,
le ena naj duša oživlja nas vse,
enotna zdaj volja naj vodi nas vse,
le eno naj združi nas zopet srce!
Naj misel le ta prekvasi nas v novo kipenje,
da vse nas vtrdi v še krepkejše hotenje,
da vliva nam vsem še silnejše življenje.
Če treba, v kremen, v živo skalo, naš rod
bo sam in iz lastnih moči, pa hkrati
v bratski zajednici z brati,
v bodočnost klesal svojo lastno si pot.

ZATO, OJ BRATJE, TA DAN VSI SLAVIMO!

DAVID DOKTORIČ

"SLOVENSKI DOM"

uprizori v nedeljo 7. MAJA 1944 ob 16.30 uri v dvorani ulice ALSINA 2832, Manice Komanove dramo v 4 dejanjih:

"PRISEGA O POLNOČI"

priljubljeno ljudsko igro bogato narodnih motivov in prelepih domovinskih spominov. — Igrajo najboljši igralci, zato boste vsi rojaki radi prihiteli. Poleg igre je na sporedu tudi petje moškega in mešanega zbora. — Po sporedu: bogat Srečolov, Prosta zabava in Ples. — Sviral bo Slov. orkester.

"SLOVENSKA KRAJINA"

Prav lepo je bilo na Velikonoč na Avellanedi, ker je bila naša kapelica tako lepo obiskana, da je bila kar polna.

Ko je odmevalo veselo petje aeluje človeka je ganilo do srca, kateri kaj pomislijo na svoj domači kraj.

Pri svetem obhajilu je bilo precej duš, tako da naši ljudje pa še držijo svojo kristjansko dolžnost, čeprav živimo sredi brezvernih ljudi.

Nikar se ne pozabite tudi druge nedelje priti k maši, saj tamkaj nas čaka Marija Pomočnica, ki je vsakteremu od nas potrebna v pomoč.

Kam naj se ozremo, komu naj priporočimo če ne ljubemu Jezusu in Mariji, naj nas usliši in naj podeli ta zaželjeni mir, mir med narodi, mir med brati. Koliko se je že krvi prelilo; koliko je že revežev od ran. Bog je vse to dopustil, a sedaj pa molimo, pa bo uslišana pri Bogu prošnja vseh Kristjanov.
Bojniec Franc.

*

Slovenska krajina je imela lepo zabavo 22. aprila, ki je dala 176.— \$ dohodka; dobička je 74.— \$.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

G.P.D.S. V VILLI DEVOTO je na svojem rednem občnem zboru ob 9-ti obletnici svojega obstoja izvolilo sledeči odbor:

Predsednik Černič Viktor, podpredsednik Vinko Batagelj, tajnik Karlo Kovačič, podtajnik Bruno Dreossi, blagajnik Jožef Brezavšček, podblagajnik Andrej Berlot, gošpodar Andrej Gorjup, načelnik dramatike Rudolf Živec. Veselični odsek: Alojž Štok, Robert Levpušček, Ignac Škrt, Pregledovalci računov: Špacapan Vinko, Karlo Bovcon, Andrej Vrabec. Propaganda: Milan Rebulā, Franc Levpušček. Odbor za gospodarstvo: Lokar Anton, Okretič Franc, Andrej Vrabec, Franc Levpušček, Špacapan Vinko.

DRUŠTVO SAMOPOMOČ SLOVENCEV je imelo 19. marca občni zbor, ki je izvolil tale odbor:

ZA OŽJI ODBOR: Preds. Franc Petrovčič, podpredsed. Anton Podlogar, tajnik Franc Uršič, podtajnik Anton Trček (sin), blagajnik Ivan Lozar, podblagajnik Anton Haca.

ŠIRŠI ODBOR: Jernej Lešnjak, Ivan Sopčič, Franc Tomelj; Pregledniki Ivan Pleško, Franc Intihar, Ivan Sarasin. Veselični odsek: Jakob Truden, Rudolf Skalin, Ivan Šinkinc, Bruno Aspallonia, Anton Znidaršič (sin), Jožef Strajner, Alojzij Marušič, Jožef Kek, Ivan Sopčič (sin), Karel Mezgec.

Nadzorni svet Jožef Koželj, Jožef Mlakar, Ivan Sterle. Gospodar: Bruno Aspallonia.

"TRIGLAV" V ROSARIJU je izvolil 19. marca sledeče novo vodstvo: Predsednik Angel Kurtin, podpred. Alojž Bratina, tajnik Ernest Beč, podtajnik Evgen A. Kurtin; blagajnik Franc Mirč; podblagajnik Alojž Ivančič. Odborniki: S. Toroš, A. Kogoj, F. Fonda, Anton Peljhan. Gospodar R. Casati. Pregledovalci računov: F. Mezgec, Dominik Zuljan in A. Velišček. Kontrola bufeta: I. Kriebelj.

PAPEŽEVE LEGIJE?

Kaj pravi urednik "Am. Slovenca" č. g. Trunk

V Teheranu so menda govorili tudi o papežu. Baje je sam Churchill omenil napram Stalinu, da bi utegnil še papež kako reči o tem, kar so sklenili. In Stalin je baje pobesil glavo. "Papež", je menil Stalin zamišljeno, "papež? Koliko legij — divizij ima?"

"Zamišljeno" . . . to nekaj pove, če je bil Stalin zamišljen. Ako bi se bil zarežal in bi bil krohotaže poprašal po papeževih legijah, bi bilo drugače. Za kaj bi šlo, ako je bilo tako? Pri golo političnih vprašanjih papež ne bo imel besede, bi je niti ne hotel imeti, mislim, in tu štejejo edinole legije, bajoneti, topovi, materielna moč armad. Churchill je mo-

ral misliti le na moralna načela, ko je omenil papeža, in ta načela se morajo pri miru uveljaviti, ako mir hoče biti mir, ne le kak kratek presledek do novega klanja.

Nastane vprašanje, kako je mislil Stalin, ako je omenil legije. Ako je mislil, da se za papeža ni treba brigati, ker nima legij in štejejo le legije, kar bi pomenilo, da pri miru ni treba upoštevati moralnih načel, potem se bo Stalin namazal, in naj bi razpolagal še nad več legij, kakor razpolaga zdaj, razpolagal še nad vse večjo materielno silo. Mir, ki bi slonel le na legijah, na sili, ne bo mir, in kar je doživel nekoč Napoleon, ko je pri papežu domišljavo govoril o bajonetih svojih vojakov, to bo doživel tudi Stalin prav gotovo. Napoleon je zaničljivo omenil papeža in pokazal na bajonete svojih vojakov, do katerih baje papež nima moči — nima legij —, ampak ruska zima je l. 1812 izvila Napoleonovim vojakom bajonete iz rok. Napoleon je šel, papež pa ne!

Mir ne sloni na legijah, temveč na moralnih načelih, ker legije so lahko danes, jutri jih pa ni, moralna načela pa ostanejo neokrnjena na veke, ali se jih kdo drži, ali pa prezira, ker se morda zanaša le na legije. Vsa zgodovina spričuje to dejstvo, Napoleon je to doživel, in doživel bo to tudi Stalin, ako se naša le na legije.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO
ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA
CONCESION 2560

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.